

Отаџбински или антифашистички рат?

ВАЗАЛСТВО И ПАТРИОТИЗАМ

Пре него би се говорило о помирења требало би видети неке претпоставке које су од кључног значаја за ову тему. Због чега да се помире и око чега да се помире.

Да видимо аналогију са Русијом. Руси су имали сукоб и грађански рат између белих и црвених. Црвени су победили и сатрли или сатирали све што је у Русији имало везе са белима. Да ли су некад тражили опроштај за то? Нису. Па како је онда Путин успео да направи национално помирење? Ту долазимо до другог дела питања – око чега. Ако већ није због узајамног праштања. Помирили су се јер су и једни и други окупљени Отаџбине као највише историјске вредности. Црвени су у другом светском рату водили борбу за одбрану отаџбине а не за светску револуцију и класну борбу. Због тога је за Русе други светски рат – Отаџбински рат и тако га једино и зову. Отаџбина је разлог и мерило њиховог помирења. И оно што је најважније и то је „уклесано“ у народну свест, у колективни владајући дух. Кад су јуче славили Дан победе, Руси нису славили победу комунизма већ избављење Отаџбине од „врага“ (лепог ли словенског израза за непријатеља).

Каква је ситуација код нас?! Код нас и даље влада комунистичка историјска матрица која учеснике у другом светском рату дели на антифашисте и издајнике. У том смислу, они који нису водили антифашистичку борбу су издајници и заједно са окупатирма били поробљивачи сопствене земље и народа. Зато, они који хоће да рехабилитују равногорце (намерно не кажем четнике) убише се објашњавајући да не саамо да су и они били антифашисти, већ и да су и они водили борбу са фашистима, на мало другачији начин.

Међутим шта је са Отаџбином и народним

интересом? Где је она у нашем видокругу? Да ли је премијер био у праву кад је рекао да је Србија жртвовала себе зарад антифашистичке борбе? Добро, можда није потпуно у праву, јер су наши „издајници“ спречили потпуно жртвовање и нестанак Србије у тој борби. О обнови отаџбинске идеје, која би била сочиво историјског (само)сагледавања довољно сведочи и сама та прослава.

Фашизам јесте био светско зло, као што је то била и отоманска експанзија на Европу а могло би се рећи и крсташки лицемерни а заправо пљачкашки походи. Да ли у борби са светским злом имамо право да жртвујемо цео народ или би борба са тим злом имала за циљ пре свега да народ спасе од истог па на тај начин да се помогне и целој свету? Да ли је свети кнез Лазар жртвовао цео народ или је себе и своје оклопнике ставио као штит испред турске ордије, као брану, пре свега, за свој народ?

Дакле, овде се као одговор намеће питање да основа на којој се треба градити помирење и национално јединство јесте отаџбинска идеја и народни интерес а не општечовечанска борба са светским злом.

Ако би протагонисти антифашистичке борбе, односно безусловне борбе са светским злом, као врховног мерила историје, били доследни како онда не дижу устанак на окупираном Косову. Зашто прихватају протекторат Републике Српске и на крају зашто не позову на свеопшти рат против НАТО пакта, јер између нациста и натиста све је мање уочљива разлика. Уосталом, то се у Украјини најбоље види. Кад поменух Украјину – ето још једног мерила! Зашто носиоци идеје неопходности жртвовања Србије за светску правду не позову цео народ у

Вазалство и патриотизам...

борбу за одбрану Донбаса? Добро, неко ће рећи да то није реално, али шта њих брига за реалност! Зар је устанак у поробљеној Србији – јединој, каквој таквој оазис за раскомадани српски народ била реалност.

Наравно да је то бесмилица којом се не треба ни бавити. Зато би требало поставити следеће – да ли је свако вазалство, односно прихватање подређености надмоћнијем непријатељу издаја? Како стоје ствари са нашом историјом и перцепцијом исте у народној свести?

Отац наше државе Стефан Немања није одмах био незаависан од Византије. То је постао тек кад је ојачао (да не идемо у силне историјске перипетије како је до тога дошла). Затим, он је направио савез са поменутим крсташима Фридриха Барбаросе, којима је омогућио пролазак кроз нашу земљу. О како дивним људима је реч сведочи и чињеница да је отац у нашем народу настала реч битанга, као кованица две немачке речи: бите и данке.

Затим, шта рећи за сина светог кнеза Лазара, деспота Стефана Лазаревића, који је био чак двоструки вазал а подигао Србију на највиши културни и економски ниво икада.

А, тек за његову мајку, кнегињу Милицу, која своју кћер Оливеру, шаље у харем њеног оцеубице и убице свог мужа. Да ли јој је то народ узео за зло и прогласио је издајницом? Гле чуда најчешће женско име у Срба је управо Милица!

А, шта рећи за нашег највећег епског јунака Марка Краљевића? Ко је историјски био краљ Марко из Прилепа! – Опет вазал!

Па шта је сад то – да ли су у праву другосрбијанци кад Србе сматрају највећим олошем на свету?! Какви смо ми то издајницилоубци?

ИЗДАЈА?! А, кога су то они издали?! Свој народ? Неће бити!! Управо због свог народа су и чинили тешке и претешке личне жртве, због којих их је народ наградио славним поменом!

Хоћемо ли даље! Да ли сте чули за патријарха Макарија Соколовића, обновеитеља пећке патријаршије, која је два века била чувар и путеводитељ националне између силе и харидбе турског и аустријског царства. Ко је он био? Брат, не само вазала, већ модерним речником речено квислинга, Мехмед паше Соколовића, који је и издејствовао обнову патријаршије! Опет не бих

желео да улазим у историјске детаље, али мора се рећи да је обновљена пећка патријаршија била држава у држави, уз признање и обавезе према турском султану. Наравно, било је патријарха који су водили одлучну борбу са Турцима, али кад су те побуне угушене, следећи патријарх је опет прихватио, опет модерни речник, колаборацију.

Један од љутих непријатеља турске био је патријарх Арсеније III Чарнојевић, који је због неуспеха те борбе и ужасних зулума повео народ у Велику сеобу у Аустрију. Гле чуда у Аустрији, која никад према нама није била пријатељска и вршила је покатоличавање, он добија повластице (чувене Леополдове) што није друго него уговор о колаборацији. Песма „Радо иде Србин у војнике“ у којој је и стих „ако иште светли цар у бој иде граничар“ односи се не на нашег цара, већ аустријског! Претходника оног истог којег је Гаврило смакнуо у Сарајеву. Па шта је то него колаборација и то вољна и чак патриотска! Уосталом, како би се могао назвати целокупни период пречанске српске борбе која је изградила бастаион српства, него колаборацијски. Да ли добровољна?! Не, идеја о ослобођењу и обнови сопственог царства никад их није напуштала, али су се борили у задатим околностима.

Шта рећи за обовитеља српске државе кнеза Милоша?!

Затим, ко су биле делије – које су за нас појам храбрих, одважних, неустрашивих људи?! Гле чуда турски пандури!

Па како сад опет славио наше непријатеље? Послушајмо песму (а знамо да нас је она одржала) – „... ситно коло до кола не хаје за Стамбола!“ Шта је то ако није народна самоуправа, која се и могла постићи једино тако што ће се прихватити врховна власт надмоћног непријатеља! (Крај на стр. 4/2)

ИЗ САДРЖАЈА

Нато четници и Нато партизани.	5
Вучићев рејтинг и режим угрожени.	7
Негативно издаваштво и против-мере.	11
Зле последице реформе школства.	15
Банкари организатори II Св. рата.	19
Македонија брани свој интерес – Запад је руши.	23
Да ли ће бити Турског тока?.	25
Поклоничко путовање у Јасеновац.	27
САД ратом брани долар?.	29

О 9. мају или дан који још нисмо доживели

ШТА СРБИЈА ОБЕЛЕЖАВА О 70-ГОДИШЊИЦИ ПОБЕДЕ У ДРУГОМ СВЕТСКОМ РАТУ

1. Нешто ми каже да ћемо на Дан победе на улицама српских градова – иако ни њих не превише – видети више људи са георгијевским лентама на грудима него са ознакама једног од два српска антифашистичка покрета. Зашто? Било би заиста превише очекивати од политичких потомака војске генерала Драже Михаиловића да под симболом који означава монархију прославе дан кад је она престала да постоји. Било би смешно ако би баштиници традиција грађанске Србије тог дана прослављали дан кад су њихови дедови губили имања, грађанска права а понеки и живот.

Тог дана наследници политичког континуитета српских/југословенских комуниста у својој постмастрихтској мутацији титоизма накнадно ће сведочити о природи јалтинског фифти-фифти – унутра совјети, споља НАТО. Прослављаће дакле Дан Европе, ближи Кијеву него Москви, више са Бандером него са Стаљином, солидарнији са агресором него са жртвом, морално уверења да је антифашизам бити на страни јачег.

Значи ли то како ће Србија, ако има нешто да слави, радије обележити руски/совјетски Дан победе него сопствени? Уосталом, нисмо ли после смрти победника у нашем грађанском рату и сами на дуго време ћутали о том дану, да би га вратили у ритму којим се у Србију, после још дужег одсуства, враћала Русија?

2. Славећи Дан победе, данашња Русија обележава дан своје војничке и политичке славе, кључну тачку континуитета између своје прошлости и своје будућности. Тог дана пре 70 година Русија/Совјетски Савез, иако скупо и прескупо плативши, враћа се на сцену као империја на историјском и моралном врхунцу свог постојања иако је само четврт века пре тога била на коленима, распарчана. Иако се посрнуле империје обично нису враћале на сцену, Русија данас други пут у само сто година са дна граби крупним кора-

цима ка врху, вођена невероватном моћи регенерације, јединственом у историји.

У Другом светском рату Русија се ујединила, стављајући последњу тачку на свој грађански рат – и врангеловци и буђонијевци, вођени истим мотивом, тукли су се са истим непријатељем. Баш тада Србија је свој грађански рат започела, и није га у различитим формама завршила до дана данашњег. Баш тада, Русија се вратила на светску сцену; баш тада Србија је са те сцене и коначно нестала.

Значи ли то да је Србија Други светски рат изгубила? Да. Значи ли то да је народ који је на Балкану од нациста највише страдао у Другом светском рату био савезник нациста, будући да су нацисти били ти који су рат изгубили? Лако ћемо се сложити да не, али шта о томе мисле наша пета колона и наш mainstream, и да ли међу њима по том питању има разлике?

3. Ако се претходно питање чини претераним, како онда објаснити да и 70 година после Другог светског рата Србија, без извесности да ће то бити могуће, покушава да у српском суду скине хипотеку са пресуде Дражи Михаиловићу за колаборацију са нацистима? Ако то није тачно, како се онда суочити са чињеницом да управо јавни сервис учествује у кампањи против рехабилитације човека, који у историју није ушао ни по великим речима ни по добијеним биткама, већ по томе што је својим животом и смрћу веродостојније од било кога другог симболизовао судбину свог народа у целом 20. веку? Кад би могао да буде ослобођен те симболичке моћи и судбинске идентификације, да ли би са генерала Михаиловића било лакше скинути хипотеку колаборације? Да ли би његова кривица била мања када би њено уклањање мање подразумевало невиност једног народа?

Оно дакле о чему данас тако гласно

Шта Србија обележава...

говоре Русија и слободни духови Европе, док се руска деца поново у рову преко нишана гледају са бандеровцима – реч је о ревизији Другог светског рата – над Србијом је антиципирано оног дана који би данас требало обележити као Дан победе. **Тај дан био је дан тријумфа руске моћи, и ништа логичније него да Русија своје данашње подизање тражи у темељима тријумфалног завршетка Другог светског рата. Али тај дан био је дан српског слома, и све што се Србима потом дешавало, укључујући и ово данас као финале једног дугог историјског тока, у континуитету је с њим.**

4. И отуд ленте, а не петокраке и „кокарде“. Јер Србија 9. маја – загледила у Москву колико се претња нове опасности више надвија над њом – неће обележити дан из своје прошлости, већ дан из своје будућности, дан који би тек требало да се догоди.

5. Наше наслеђе из тог времена стаје у фигуру „спава (мирно) као заклан“, вероватно јединствену у светским језицима. Наше наслеђе можда ће једног дана стајати и у једној будућој фигури: „сам као Срби“.

Пре четврт века међу Србима и око њих све је стајало исто као и 1941. године. Свако је био на свом старом месту. Двадесетпет година касније – 2015. године – међу Русима и око њих све је стајало исто као уочи Барбаросе; на положајима на прстену око Доњецка чују се исти језици као на прстену око Стаљинграда. Не, историја се никад не понавља, она се само наставља у континуитетима којих најчешће нисмо свесни.

6. **Иако нам се можда пре 50 или 70 година чинило да 9. маја имамо шта да слави́мо, немамо.** Имамо само много тога да обележимо, на пример пут који би морао да буде пред нама као нацијом. **Гледајући московску прославу, нећемо видети своју прошлост, већ своју будућност.** По томе је 9. мај за нас велики. Међу нама, видећемо оне који те будућности желе да нас лише. И по томе је 9. мај за нас дан у коме ћутимо.

Стандард, 9.5.2015.
(Подвукла – Искра)

ЖЕЉКО ЦВИЈАНОВИЋ

Вазалство и патриотизам... (са стр. 2)

Да ли је ово све што пишем ОДА ВАЗАЛ-СТВУ?! Не, ово је ода херојској борби српског народа да буде оно што јесте и у немогућим условима! Да опстане а не да пропадне! Опстанак духовна али и буквално биолошки!

Па како је у читавом овом низу, једини вазал који је потпуно презрен ђенерал Милан Недић, чија жртва се може мерити са Миличином, јер се прихвата те улоге после погибије сина, снаје и тек рођеног унука! Ако, је изгубио најрођеније не мора да нестане цео српски народ!

Фашизам је највеће зло у историји! Рећи ће заговорници антифашистичке борбе. Па добро нека и јесте! Али, да ли било ко има право да уништи свој народ, своју ширу породицу због борбе са злом?! Погледајмо хришћанске мученике! Они су себе жртвовали, нису друге гурали у чељусти лавова!

Нешто друго је овде посреди! Биће да је то епигонска свест! Вазална свест, спрам великог света, којем хоћемо да се додворимо! У промишљању ко су издајници а ко борци за слободу, за наше антифашисте кључно мерило су врли нам савезници а не интерес сопственог народа!

Да нас велики свет прихвати као добре и ваљане – то је основни мотив поданичке вазалне свести! А ако тога нема, онда треба да нестане-мо! Не треба да постојимо ако нас свет не прихвати, односно ако нас не хвали!

Узмимо пример Словачке, која ниједну устаничку акцију није имала у другом светском рату! Да ли њу велики свет није прихватио? Е, али нема похвале!

А, шта ми имамо од похвала? Шта смо добили као захвалност за спашавање савезничких пилота, који су нам разарали градове у другом светском рату? – То да нас њихови наследници још жешће нападну у истом веку (1999.). Не кажем да их није требало спасавати, јер је то људски чин али са аспекта националног интереса потпуно безвредан.

Упамет се Срби! А, да би се то постигло мора да се мисли својом главом и о својим интересима! А, та логика нам говори да никад, управо због патриотизма, мора да се буде вазал! Политички али никад духовни!

Србија

Ненад Адамовић

О „НАТО ЧЕТНИЦИМА” И „НАТО ПАРТИЗАНИМА”

Свако са имало морала и осећања одговорности према Србији и српском народу, морао би да буде потпуно згрожен над тиме: 1) ко све и како поздравља судску одлуку о рехабилитацији Драже Михаиловића, и 2) ко све и на који начин исту одлуку напада. Пажљивији увид у узаврелу јавну расправу, наиме, показује да је из исте скоро сасвим изопштено нешто што би се могло назвати *српским становиштем*, па су самим тим искључене и драгоцене поуке које судбина Драже Михаиловића, али и исход Другог светског рата заједно са последицама које је оставио по Србију и Србе, нуди данашњим поколењима.

Кренимо редом, од оних који рекло би се најгласније поздрављају одлуку о рехабилитацији Михаиловића: назовимо их, јасноће ради, „НАТО четницима”. То су, у првом реду, Вук Драшковић и разни следбеници или отпадници из његовог Српског покрета обнове. Чињеница је да су они заиста били међу првима који су, пре више од 20 година, покренули питање преиспитивања историјске улоге Михаиловића и његове војске, али су то и онда радили, као што и данас раде, у морално наказном облику. Наказност се огледа у томе што, зарад својих данашњих политичких потреба, прећуткују један од основних разлога због којих је Михаиловић завршио тако како је завршио, а то је—што је веровао Западу.

Михаиловићу се то поверење, наравно, не може стављати на терет, зато што у то доба и није имао разлога да претерано подозрева Западну превртљивост и подлост. Али је зато данас, са удаљености од седам пуних деценија, потпуно неоспорно да је Западна превртљивост и подлост пресудно допринела поразу Драже Михаиловића и његових јединица у грађанском рату који је водио са Јосипом Брозом и партизанским јединицама. То је можда и једина историјска чињеница око које не би смело да буде никаквих размимоилажења, ако ни због чега другог а оно барем због тога што је и ономад, у годинама завршетка Другог светског рата и непосредно после њега, била више него очигледна. Та чињеница је била толико непобитна да ју је у предговор једне од својих најчувенијих књига уврстио можда и најцењенији енглески писац 20. века Џорџ Орвел, иначе, као сарадник британског министарства информисања за време рата, непосредан сведок наглог заокрета политике империје према Михаиловићу. Орвел је чак прекоревао своју државу због односа према Михаиловићу, оценивши да империја има право да мења саборце, али да нема право да доскорашње савезнике клевеће и да о њима лаже.

Ако је Орвелу још тада било јасно да је Запад, а првенствено Лондон, Михаиловића жртвовао и то бесрамно, због чега онда Драшковић, Александар Чотрић и многи други који ових дана ликују над судском пресудом која Михаиловића рехабилитује као правно невиног човека, не смеју да истакну издају од стране Запада у корену Дражиног страдања? Не само да не смеју, него је Чотрић, у гостовању на

Б92, отишао толико далеко да је сав озарен рекао да за Србију ова пресуда представља „корак ка приближавању Европској унији”!

Ако нас Михаиловићева судбина учи и чему, то је да се Европској унији, односно Великој Британији и Америци, нипошто не сме веровати, а камоли тежита некаквој државној обједињености са њима. Тамо се налазе и они против којих се Михаиловић борио (Немци), и они који су Михаиловића изневерили (Британци и Американци). Срби су, нажалост, исти наук обнављали и деведесетих година прошлог века, када су још једном искусили и папрено платили Западну лицемерну свирепост. Неко ко, као Чотрић, Драшковић и још неки њихови истомишљеници, преко тих поука гази оволико беспризорно, сигурно не осећа ни трун поштовања према ма којој српској жртви. Њима Михаиловић, кога су им пуна уста, значи таман колико и страдалници из Кравица или побијени из Старог Гацког, које ревносно прећуткују: нимало! Да им образ није појела похлепа, одавно би умукли да гласа од себе више не пусе, уместо што мртвим Михаиловићем, све као заклињући се у њега, у ствари тргују на том проклетом „европском путу”.

Основна идеологија ових „НАТО четника” јесте наводна борба против комунизма. Та борба је, међутим, преварна, као и све везано за њих. Најпре, она и не може бити стварна када комунизма данас више и нема, а поготово не као опипљивог противника. Та њихова вајна борба малтене је правремена онолико колико би била и борба против феудализма. Још и важније, она је лажна зато што није ни уперена против комунизма, ма колико он данас био непостојећи. Они се, уосталом, не боре против наслеђа које је комунистичка диктатура оставила за собом, рецимо расцепканости Србије на покрајине, или авнојевских граница које су дале крила обновљеном усташтву. Тај „комунизам”против којег се они боре заправо је Русија, тј. данашњи и некадашњих Кремљ. Када галаме о борби против комунизма, они у ствари ратују са руском садашњицом и руском историјом, иако су у обе Руси и Срби стајали и стоје једни поред других. Зато „НАТО четници”, супротно од Орвела, кривицу за Михаиловићево страдање приписују искључиво Стаљину, кога неретко изједначавају са Хитлером и Мусолинијем – све се надајући да тиме удаље Србе од савремене Русије, која о Стаљину најзад уобличава ни оцрњену ни проправну, већ све уравнотеженију слику.

На опречној страни од „НАТО четника” стоје – „НАТО партизани”, тј. наводни баштеници борбе против фашизма који Михаиловића и даље описују као сарадника окупатора, док они сами данас заговарају сваки могући вид додво-равања овоговековним завојевачиома. У првом реду то је побеснели председник Социјалистичке партије Србије Ивица Дачић, са допунском наставом у Министарству спољних послова које му је предато на поигравање. Дачић је најновију пре

О „НАТО четницима”...

суду о Михаиловићу дочекао оштрим саопштењем, за које је дан касније потврдио да је било врло лично:

„Четници су у Другом светском рату заклали мог ујака, маминог брата. Четници и окупатор су мојој породици и целој Србији нанели много зла. То су ствари које се никад не заборављају”, рекао је Дачић за викенд издање дневног листа „Курир”.

Да ли је то исти онај Дачић који се у Бриселу церекао, саглашавао и на крају потписом удружио са извесним Хашимом Тачијем, крволоком који је коликим српским ујацима, мајкама и браћи на живо вадио људске органе? Јесте, тај је. Баш га брига за туђе ујаке, али због свог би наново да подгреје грађански рат у Србији. Када су га својевремено упитали како може да преговара са злочинцем као што је Тачи, лицемерно је одговорио да може пошто је деведесетих баш он ратовао против Тачија – он, који је у животу једино ратовао, а повремено и добијао битке, против вишка килограма! Али зато четницима ништа неће да опрости, ни заборави.

Дачићу, наравно, ништа није за веровати, али ако је његов ујак заиста био жртва нељудског злочина, најбоље би било да га Ивица више никада не помиње. Газио је преко толиких српских мученика, прећутао је толико српских страдалника које није смео, нека онда остави на миру и свог ујака.

Углас са Дачићем, против пресуде о Михаиловићу заурлили су и силни СУБНОР-овци, те сродна им невладина удружења, све понављајући како је реч о „ревизији историје”. Сва та халабука била би макар мало уверљивија када се не би ослањала на највеће преправљање историје икада забележено на овим просторима, а и шире: оно које је, почев одмах по завршетку Другог светског рата па све до своје смрти, спровео Јосип Броз.

Колико је та Брозова ревизија данас огољена, видело се и по наступу Александра Крауса из Савеза антифашиста Србије, у телевизијском дуелу са малопре поменутиим Чотрићем на Б92. Краус је том приликом рекао да напади антикомуниста на партизански покрет немају основа, зато што су комунисти међу партизанима били „огромна мањина”.

Пазите: огромна мањина! То, данас, Александар Краус признаје сасвим отворено. А шта су деца у Србији поколењима и поколењима, деценијама и деценијама, учила у школама? Зар није малишанима у Србији у мозак набијано како су Тито и комунистичка партија били окосница устанка против окупатора? Ако јесте, а јесте, зашто се Краус онда није тада бунио против тако очигледне ревизије историје коју је спроводио Брозев режим?

Броплетти Краус је, тако, настојећи да пресуду о Михаиловићу подведе под прекрајање прошлости, несмотрено признао да ни о партизанском покрету не знамо праве чињенице, тј. да је и ту истина била другачија од оног бестидног бусања титоиста да су они, храбри Брозови комунисти, савладали и нацисте, и усташе, и четнике, и буржоазију, потом и

Стаљина, успут вероватно и Марсовце, а свакако и Јапанце.

Данас се све више назире да партизанском покрету људи нису прилазили из идеолошких разлога, како су нас убеђивали титоисти, већ да је идеологија била можда и на последњем месту по важности онима који су желели да пушке упере ка „Швабама”, по злу упамћеним још из Првог светског рата. Као да се и у том погледу историјска сазнања потпуно поклапају са искуствима из блиске, непосредне прошлости: Брозу и титоистима не сме се ништа веровати! Ни да је Дража Михаиловић злочинац, ни да су у Јасеновцу људи страдали по идеолошкој а не националној основи, ни да Книн мора припадати Хрватској, ни да се Бања Лука има потчинити Сарајеву, ни да су Шиптари који су помагали окупаторима били само збуњени а никако злонамерни...

Наравно да је међу припадницима партизанског покрета било много часних и храбрих бораца, вођених једино жељом да се пружи отпор мрским окупаторима. Али то данашњим, наводним чуварима партизанског наслеђа, никако не даје за право да од одговорности изузимају најцрњи слој тог покрета: Броза и круг његових најближих сарадника.

Ко данас, 2015. године, није спреман да се суочи са болно очигледном чињеницом да је Броз био злочинац, диктатор, лажов и надасве србомрзац, тај никако није способан ни да оцењује исправност било које судске или какве друге одлуке. Тај је сасвим недорастао за морална питања, зато што му је за увид у мрачно Брозово завештање довољно само да се осврне око себе: оваква Србија, понижена и искасапљена и очерупана, узрок свог посртања може да нађе једино у титоизму, који је зацементирао чак и ово погубно западољубље што већ деценију и по као нека незалечена грозница тресе целу земљу.

Да би Србија кренула пут оздрављења, мора да у свему, па и у питањима као што је коначно утврђивање историјске истине о Другом светском рату на простору Југославије, *наступа са српског становишта, тј. првенствено са свешћу о српским циљевима и потребама*. А то би, опет, значило да, без обзира на ове или оне податке и појединости који могу да испливају у том утврђивању истине, као народ и као друштво морамо да се усредсредимо на историјске закључке проистекле из те тешко размрсиве кланице.

Закључци нису лаки и своде се на бременито признање: *у Другом светском рату грдно су се преварили сви Срби који су веровали Западу и сви Срби који су веровали Брозу*. И међу једнима и међу другима било је веома много поштеног света, али је суморне закључке неумољиво потврдило све оно што се са државом и нацијом дешавало касније.

У оба ова табора данас је поштеног света далеко мање. Онолико колико га има, ако хоће да му Србија и српство претекну, не сме никако да понови грешке својих претходника и да поверење поклања онима којима се ни орах не узима из руке.

Фонд стратешке културе
16.5.2015.

Миодраг ЗАРКОВИЋ
Подвукла – Искра)

ВУЧИЋЕВ РЕЈТИНГ И ПОЛИТИЧКЕ ПОЗИЦИЈЕ РЕЖИМА УГРОЖЕНИ

Да, рејтинг СНС је коначно почео да пада. Али немојте се прерано и претерано радовати. То још увек није драматичан пад, али јесте осетан и дефинитивно се не може подвести у оквир „статистичке грешке“.

Практично, први пут после избора, заправо, први пут од јесени-зиме 2012. године, када је Александар Вучић извршио својеврсни таблоидно-безбедносни удар, маргинализовао председника Николића и премијера Дачића и ставио под контролу кључне државне ресурсе, његова популарност и популарност његове странке су у силазном тренду. Додуше, тај тренд је још увек благ, бројни су „умекшивачи“ којима се он покушава денфовати и још се не назире довољно снажна и уверљива политичка и персонална алтернатива.

Уосталом, да се данас одржавају избори СНС би највероватније опет забележио убедљиву победу, а парламент изгледао тек незнатно другачије. Коалиција СПС-Палма-ПУПС би опет била ту негде, Демократе би биле нешто јаче – под условом да се још који пут не поцепају, а унутра би се вероватно нашли још радикали, ДСС и Двери.

Да се данас одржавају избори СНС би највероватније опет забележио убедљиву победу, а парламент изгледао тек незнатно другачије. Коалиција СПС-Палма-ПУПС би опет била ту негде, Демократе би биле нешто јаче – под условом да се још који пут не поцепају, а унутра би се вероватно нашли још радикали, ДСС и Двери.

Па у чему је онда разлика? У томе што је ипак „лед кренуо“, што Вучићу средња оцена опада из истраживања у истраживање (број „јединица“ му је премашио број „петица“), и што више нема ни помена да – без драстичног повећања репресије и изван неких појединачних локалних избора на које се онда обруши сва режимска логистика – СНС може остваривати оне „педесет плус“ резултате, којима га још увек удворички часте поједини благонаклони истраживачи. Да је пад значајан не види се толико из коначног, прерачунатог процента (без неизјашњених), мада је и ових 42,4 поприлично мање у односу на оних 45, 46, 47, 48... од пре само пар месеци. Знатно већи и знатно болнији је пад када се гледа укупна бирачка популација, где је удео СНС-а опао на 25,5 одсто, док је тај про-

ценат врло често ишао преко тридесет, па чак досезао и тридесет пет процената.

Другим речима, јесте СНС (читај, Вучић) на прошломартовским изборима добио „нешто мање од половине од оне половине гласача који су изашли на изборе“, како су се тешили разочарани „грађанисти“. И јесу код куће остали махом гласачи тзв. „демократске опције“ – као и један део „патриота“, контузованих, али не и до краја скуваних вучиће(виће)вском пропагандом. Али то опет не значи да и медју апстинентима није било и неког процента латентних снс-оваца, или напросто оних који се у анкетама – а често и на изборима – углавном опредељују за актуелну власт. Дакле, Вучићев потенцијал је на врхунцу износио нешто око трећине укупног бирачког тела – док је сада сведен на четвртину. Што јесте веома много, али не и недостижно и небедиво.

Можда је важно напоменути да су, по свему судећи, они који су отишли – отишли дефинитивно. Односно, тешко је замислити политички или медијски хокус-покус којим би се могли повратити разочарани симпатизери напредњака. Наиме, не ради се овде о „нормалној“ политичкој динамици по којој после годину-две дана неминовно долази до одређеног засићења и власт почне да губи на популарности, па онда пред изборе опет мало „подложе“ и подигну температуру. Овде је власт у перманентној изборној кампањи, ложи се непрестано и кампања је практично све чиме се они баве. Зато осипање напредњачког гласачког тела није тако велико као што би се можда могло очекивати с обзиром на скромне и/или катастрофалне резултате – али и зато оно што се упркос тако агресивној кампањи осуло више практично нема никакве шансе да се врати.

Куда иду напредњачки гласови?

А где одлазе ти напредњачки/Вучићеви гласови? Највише у апстиненцију. Један мањи проценат се вратио радикалима, а покоја мрвица отишла ДСС-у и Дверима. Ни када су се демократе осипале гласови нису одлазили директно СНС-у, већ у „беле листиће“ и апстиненте, а одатле куд који. (Узгред, ДС већ неколико месеци бележи континуирани раст, али је то више по основу преузимања-повратка Тадићевих гласача, а тек секундарно повратком из апстиненције дела њихових бивших присталица. Сем тога, свакодневна полемика са напредњацима и напа-

Вучићев рејтинг...

ди на ДС који одатле стижу главни су чувар и потпора демократског рејтинга – мада његов раст, готово извесно, не може бити такав да би могао Вучића озбиљно угрозити.)

Да СНС кола полако крећу низбрдо може се уочити и из одговора на неколико лакмус-питања, која понекад чак поузданије од оног директног „да се следеће недеље одржавају избори, за коју странку бисте гласали“ указују на по власт неповољан тренд. Тачно половина (49,4 одсто) од укупног броја испитаника каже да данас живи горе него пре две године (свега 8,1 изјављује да живи боље), а готово 40 одсто мисли да ће у следећој години живети још горе. Да ће мера смањења плата и пензија донети очекивани резултат верује свега 22 одсто грађана (исти толики проценат је и оних који верују да ће следеће године живети боље), док чак 63 одсто (дакле, готово две трећине) у том погледу нема илузије.

Упркос жестокој пропаганди, готово половина испитаника не верује у остварење пројекта „Београд на води“, две трећине се противи продаји Телекома (свега 20 одсто подржава), а када је реч о продаји земљишта то противљење достиже размере правог консензуса. И што је по власт посебно непријатно, међу те који се противе спада и већина гласача СНС-а и СПС-а. Наравно, нека будућа интензивна кампања испирања мозга може то противљење мало отупити (нарочито код старијих и мање образованих гласача који чине гро ЊЕГОВОГ бирачког тела), али при свакој таквој операцији је потребно уложити све више енергије за све скромнији учинак.

Моћ режимске таблоидно-политичке пресије се понекад чини безграничном. Али у стварности ипак није тако. То се најбоље види на примеру питања везаног за хапшења и борбу против корупције. У децембру 2012. након Мишковићевог хапшења и експлозије Вучићевог рејтинга, половина свих испитаника је рекла да је то „коначно прави почетак борбе против корупције“, двадесетак посто је сматрало да је у питању „освета нових власти према члановима и финансијерима бивше власти“, а двадесетак процената се изјаснило да је реч о „скретању пажње са економских проблема и фактичког признавања независности Косова“. Следећих годину и по дана ти одговори, односно проценти су стајали као цементирани, да би се негде од прошлог лета почели мењати. Оних који мисле да је у питању „обрачун нових са старима“ је и даље двадесетак посто (тако се опредељује махом „про-жути“ део бирачког тела). Али је зато број оних који верују у борбу против корупције опао

на 24,4 одсто – а то је, обратите пажњу – готово у проценат управо онолико колико је у овом априлском истраживању подржало СНС.

Подршка ЕУ у драматичном паду, НАТО једноцифрен, подршка Русији стабилна.

Но, ма колико резултати који се тичу рејтинга странака и оцена личности били занимљиви, потенцијално су још важнији и индикативнији остали налази. Нарочито они који говоре о порасту незадовољства стањем у друштву и општој неверици у погледу будућности. Европска унија је у стрмоглавом паду, какав се не памти чак ни у Милошевићево време. Супротстављање трампи „Косово-за ЕУ“ је поново у порасту. А НАТО се, малте не, котира горе него онда кад нас је бомбардовао. Русија се и даље држи на високом нивоу, уз тек благо посртање након одустајања од „Јужног тока“. Али када је реч о стратешким геополитичким оријентацијама убедљиво највећи број испитаника оптира за режимску „и Русија и ЕУ“ варијанту, што се може тумачити како дубоким кореном и дугим трајањем оне мантре о „Србији између Истока и Запада“, тако и последицом недоследне спољно-политичке позиције и перфидне медијске стратегије актуелне власти.

Интернет као вододелница између режимске и (пре)остале Србије.

Шта год да је у питању, чињеница је да спољна политика представља најбоље – или најмање лоше – оцењени сегмент ове власти (много бољи него што је, рецимо, оцењена економска политика, или способност владајућих кадрова). А убеђени европејци и русофили, са својим више или мање dobrим аргументима у прилог неодрживости и неспроводивости такве политике у савременим условима могу само да се пуше и нервирају.

У овом „не-политичком“ сету питања налази се и једно које се показује можда чак и пресудним за разумевање осталих „политичких“ резултата, па и српске политичке сцене у целини. Чак 47,7 одсто испитаника је изјавило да интернет „користи свакодневно“ док остали то чине „повремено“ (15,3) или не користе уопште (37 одсто). И то не би било нарочито интересантно да се анализом ставова ове две групације не открива једна дубока, структурна и готово непремостива подела на „две Србије“, темељнија од свих оних „идеолошких“ и вредносних поларизација на које смо навикли и око којих се писменији део Србије дели и препуцава више од две деценије.

Из питања у питање – што је само делимично документовано у овде презентованом драфту – показује се да ставови грађана Србије суштински зависе од тога да ли свакодневно користе или не користе интернет. То наравно

има везе са старошћу, тј. узрастом, као и образовним нивоом популације. Интернет, разуме се, претежно користе они млађи и образованији. Али то само по себи није толико пресудно колико је то чињеница (која, узгред речено, много говори о стању медија и квалитету информисања у Србији) да они који користе интернет имају могућност потпунијег, објективнијег и странијег информисања. И то се, заправо, показује као кључно.

Вучићева – као и Дачићева – Србија, не рачунајући функционере и страначке „ботове“, интернет углавном не користи. А поготово га не користи да се са њега информише.

С друге стране, када би бирачко тело чинили само они који интернет редовно користе СНС би био јака, али ни изблиза овако доминантна политичка групација, нити би Александар Вучић био овако доминантан лидер. Али, истовремено, управо тај део популације је и најсклонији апстиненцији и за разлику од оне технолошки неписменије напредњачке Србије много мање расположен за гласање и партиципацију у политичком животу.

Вучићева – као и Дачићева – Србија, не рачунајући функционере и страначке „ботове“, интернет углавном не користи. А поготово га не користи да се са њега информише. С друге стране, када би бирачко тело чинили само они који интернет редовно користе СНС би био јака, али ни изблиза овако доминантна политичка групација, нити би Александар Вучић био овако доминантан лидер.

И шта би био закључак-сугестија-препоруча за оног ко има амбицију да у догледној будућности покуша да угрози Вучићеву доминацију – не чекајући да се СНС поцепа, да му изумру гласачи, или Вучић умори од власти.

Само су две могућности. Или (1) да се поклони по један лап-топ са интернет конекцијом за сваког пунолетног и иоле писменог становника Србије. Или (2) да се некако мотивише и мобилише онај, видели смо, замало већински, али изразито апатичан и неповерљив део бирачког тела, који је технолошки писмен, али слабо политички активан.

При чему, поштено говорећи, није сасвим јасно која је од ове две реалнија и вероватнија опција.

НСПМ, 10.5.2015.

Ђорђе Вукадиновић

Србија, 10-22. април 2015. теренско истраживање, репрезентативни узорак, територија Србије (без КиМ), испитаника: 1200
(Избор најважнијих табела направила – Искра)

Да ли, према вашем мишљењу, данас живите боље или горе него пре две године?

боље	8.6 %
горе	49.4 %
исто	39.6 %
не знам/без одговора	2.4 %
Укупно	100.0 %

Каква су Ваша лична очекивања у погледу животног стандарда у наредних годину дана?

биће бољи	22.0 %
остаће исти	32.4 %
биће гори	37.1 %
не знам/немам став	8.5 %
Укупно	100.0 %

Да ли подржавате улазак Србије у ЕУ?

Да	41.1 %
Не	39.4 %
немам став / без одговора	19.5 %
Укупно	100.0 %

Да ли подржавате улазак Србије у НАТО?

Да	8.4 %
Не	80.6 %
немам став / без одговора	11.0 %
Укупно	100.0 %

Да ли подржавате савез Србије са Русијом?

Да	61.1 %
Не	18.4 %
немам став / без одговора	20.5 %
Укупно	100.0 %

Да ли сте за то да Србија развија: најближе могуће односе са ЕУ, па тек онда са Русијом?

најближе односе са Еу	13.6 %
најближе односе са Русијом	29.4 %
подједнаке односе са Еу и Русијом	46.5 %
не знам/ немам став	10.5 %
Укупно	100.0 %

Уколико би услов за улазак у ЕУ било прихватање независности Косова, да ли мислите да би тај услов требало прихватити?

Да	15.6 %
Не	71.1 %
незнам / немам став	13.3 %
Укупно	100.0 %

Вучићев рејтинг...

Да ли подржавате продају Телекома?

Да	19.9%
Не	65.7%
не знам	14.4%
Укупно	100.0%

Да ли подржавате продају пољопривредног земљишта странцима?

Да	12.4%
Не	78.7%
не знам / немам став	8.9%
Укупно	100.0%

Да ли верујете у остварење пројекта „Београд на води“?

Да	34.3 %
Не	46.2 %
не знам / немам став	19.5 %
Укупно	100.0%

Да ли верујете да ће мера смањења плата и пензија донети очекивани резултат?

Да	22.0 %
Не	63.0 %
не знам / немам став	15.0 %
Укупно	100.0 %

Да ли бисте охрабривали своје дете да се одсели из земље, уколико би за то имало прилику?

Да	60.6 %
Не	28.8 %
не знам / немам став	10.6 %
Укупно	100.0 %

Да ли је, према Вашем мишљењу, ова влада боља у односу на претходну (до 2012.)

иста	32.1 %
боља	34.2 %
гора	24.7 %
не знам/без одговора	9.0 %
Укупно	100.0 %

Ако би се следеће недеље одржали ванредни парламентарни избори, да ли бисте на њих изашли?

да, сигурно бих изашао	55.7%
вероватно бих изашао	19.7%
не, не бих изашао	18.8%
не знам/ без одговора	5.8%
Укупно	100.0%

Ако би се следеће недеље одржали ванредни парламентарни избори, да ли бисте на њих изашли?

да, сигурно бих изашао	55.7%
можда / вероватно бих изашао	19.7%
не, не бих изашао	18.8%
не знам/ без одговора	5.8%
Укупно	100.0%

Да ли мислите да постоји потреба и простор за једну нову политичку снагу у Србији?

Да	40.7%
Не	38.8%
не знам/немам став	20.5%
Укупно	100.0%

Каква су Ваша лична очекивања у погледу животног стандарда у наредних годину дана?

биће бољи	21.1%
остаће исти	26.5%
биће гори	45.5%
не знам/ немам став	6.9%
Укупно	100.0%

Ако бисте (ипак) изашли на изборе, за коју странку бисте гласали? (без неизјашњених)

СНС	42.4%
ДС	12.5%
СПС	10.7%
СРС	6.1%
ДСС	4.8%
Двери	4.2%
СДП	3.6%
ЛДП	2.4%
СДС	2.4%
ЛСВ	2.1%
СВМ	2.1%
ЈС	1.7%
„Доста је било“	5.0%
Укуно	100%

НЕГАТИВНА УЛОГА ИЗДАВАШТВА И МОГУЋЕ ПРОТИВ-МЕРЕ

Како, могу сада рећи — некадашњи — острашћени пратилац издаваштва у Србији, више од три деценије с великом пажњом посматрао сам понуду нових издања у СФРЈ, СРЈ, а сада у Србији и суседним земљама српског језичког подручја, укључујући варијанте српског језика које сада носе други назив.

У издаваштву СФРЈ постојала је велика разноврсност понуде. Иако тоталитарна, држава се није превише бавила издаваштвом у последњој деценији свог постојања, у смислу ограничавања и цензурисања, а и даље је материјално помагала издавачке куће које су имале релативну слободу одабира наслова које ће објавити, било домаћих било страних аутора. У то време, др Зоран Ђинђић је, на пример, објавио књигу код издавача Кршћанска садашњост, и то веома занимљиву књигу коју би чланови партија проишшлих из ДС или чланови садашње ДС, а и њихови супарници, свакако требали да прочитају. Дакле, аутори из СФРЈ објављивали су код разних издавача широм земље, а с обе стране Европе, као и из остатка света. Пристизали су многи наслови аутора који су, пре свега у хуманистичким и природним наукама, имали шта да кажу. Белетристике је било, али је постојала огромна популарност, а од школства придавана и важност, класичној књижевности, која се тада одлично продавала.

Више по инерцији у то време, ослонац је био на левичарску мисао, али се та оријентација задржавала на хуманистичким наукама, пре свега.

Доласком СРЈ, свака контрола је потпуно нестала. Иако постоје тврдње да је режим тадашњег председника био тоталитаран, он се, барем у овој области, ни најмање није мешао. Памтимо да током владавине Слободана Милошевића порез на књиге није нипошто увођен; чак су књиге, уџбеници, приручна средства били доступнији, много, него данас.

Ни у једном тренутку у држави притиснутој санкцијама није престајало праћење главних светских токова издаваштва. Унеколико, запостављен је исток Европе, али не вољом режима, него вољом издавача (част изузецима) који су с запада добијали значајна средства да објављују наслове за које су западне фондације сматрале да треба да их чита овдашња публика. У општем, наступајућем немару према свему, класици су престали да буду најзначајнији у области белетристике, а услед недостатка средстава запостављени су аутори из области науке, скоро свих области.

Оријентација на левичарску мисао је опстала, али су се појавиле многе књиге, разних жанрова, које су биле незамисливе у време СФРЈ. У време „тоталитарног” режима Слободана Милошевића, могли смо се поново срести с делима Станислава Кракова, биле су доступне књиге Драгоша Калајића, објављена су ремек дела Саве Јанковића и да не набрајам даље. Значајно је што прави процват доживљава издаваштво књига које су везане с православном вером, а своје издаваштво појачавају и разне епархије СПЦ у најбољем смеру. Најзад, постају доступна дела Светог Николаја жичког, „народног непријатеља” у СФРЈ, али и у данашњој Србији прећутованог, омаловажаног и вређаног.

После окупације КосМета, а потом и насилне промене режима у Београду, од 2000. године, почиње убрзавање промена у садржају објављених књига. Та промена се показала драстичном, јер је после 15 година примењивања, почела да даје резултате.

Прво, променила се свест о томе шта је класична књижевност. Уведен је термин „савремени класици” који подразумева, уз Нобеловце, све књиге награђене у последњем веку. А систем награђивања је сличан и у свету и код нас: подобни писци добијају награде! Прво код нас: Још у време СФРЈ, најважније награде додељиване су по кључу. Да би доказао „демократичност”, Брозев режим је додељивао награде и писцима који су прозвани „дисиденти”. Углавном, част изузецима, ти дисиденти нису прогањани и убијани, попут неких аутора у иностранству, из дијаспоре, одбеглих после Другог светског рата у оправданом страху од сурове комунистичке одмазде, него су уживали све привилегије које се у социјалистичком друштву могу замислити.

У данашње време, књижевне награде додељују се искључиво по линији тзв. друге Србије. Комисије сачињавају другосрбијанци (често и сами писци књига) и ротирају се између себе, једни друге награђујући. У изборе за те награде не могу да прођу аутори који, својим ставом, слепо не следе западне вредности (не треба заборавити које су то „вредности”: „стварност је над стварностима, да су нихилизам и анархизам логички завршетак европске културе, неизбежна завршна форма европског хуманизма и релативизма. Хуманизам се неминовно извија у атеизам, пролази кроз анархизам, и завршава нихилизмом. Је ли неко данас атеист, знај, ако је доследан, сутра ће бити анархист, а прексутра нихилист. А је ли ко нихилист, знај да је до њега

Негативна улога...

дошао од хуманизма кроз атеизам.” (Преп. Авва Јустин Ћелијски).

Нисмо ми такво награђивање измислили. Већ од Нобелове награде, коју је још давно добио нпр. Кардучи, сигурно не најбољи песник велике Италије, награде добијају само анархисти, нихилисти, атеисти. Нобелова награда још увек инсистира на колико-толико квалитетној и оригиналној књижевности, иако, последњих деценија, мање. Међутим, данас се класицима сматрају добитници разних награда: од Букерове — не најгоре од свих — па до разних Оранж и не знам каквих награда за књижевност?! Чак, у програму многих српских школа, у обавезну лектуру улази полу-књижевност попут серијала о Хари Потеру?! Заиста, образовна вредност тог серијала не постоји... Књига је добра ако је бестселер Њујорк тајмса, продаваност је постала доказ квалитета, иако сам квантитет никада није производио квалитет.

Најпопуларнији аутори се производе; опште је познато да је, пре објављивања, књига Ден Брауна била прва на листи Њујорк тајмса. Не ради се о претплати на Давинчијев код, ког је, наводно, написао Ден Браун с сарадницима, него о стварању, произвођењу хитова. Отупели потрошачи, а данашњи конзументи књига су попут свих осталих потрошача других добара (ништа осим тзв. акција — распродаја лоше продаваних књига, или застареле робе — данашњег читаоца књига не може да привуче). Вуче их реклама и унапред, пре објављивања, пренаглашена популарност наслова. Ко ће пре купити (не обавезно и прочитати) наслов за који им је наглашено да је бестселер!

Нови књижевници се обучавају писању на разним колеџима креативног писања, где се стилски и тематски укалупљују у савремени свет размишљања. Код историјских романа то је најприметније: сви актери имају данашње западне моралне, емотивне као и ставове према сексуалном опредељењу — тако да се данас историјске личности приказују кроз призму савременог феминизма, хомосексуализма и владавине „људских и животињских права”. У питању је чисто фалсификовање историје, и то свесно фалсификовање, у циљу мењања остатака хришћанског морала и људске свести у сваком човеку на планети, па и код нас Срба, чиме се ствара утисак неминовности садашњег, аморалног животног става савременог човека.

Хуманистичке и природне науке доживеле су праву катастрофу; нпр. популарна психологија с науком углавном нема никакве везе. Књиге за самопомоћ помажу само остварењу профита; читатељи се или сасвим помере од стварности и почну да доживљавају реалност на основу матрикса на који их упућује текст књиге. Или, што је издавачима пожељније, постају „навучени” на читање књига које ће им помоћи

да се остваре као јединке (нипошто као личности), пре свега у послу и сексу. У остваривању тог циља све је допуштено, јер, наопако, западни човек мисли да циљ оправдава средство, забрављајући да доброг резултата нема без добрих средстава за остваривање циља. Чак ни Фројд није очекивао такво обесмишљавање науке, иако је умногоме заслужан за то.

У природним наукама изузетну популарност имају наслови које пишу „светски признати научници” попут Ричарда Докинса. Не желим да набрајам даље. Дакле, искључиво острашћени, лажљиви незнабошци — који никад неће прихватити научну и људску објективност и искреност. Нпр. једног филозофа Херцена, или писца Карела Чапека (цитирају: „Алквист: Против прогреса, постоји ли молитвеник? Јелена: Држим да нема. Алквист: Е, то је штета.”), или кембриџског професора, астронома, Џемса Џинса, па и Ајнштајна и наших Михајла Пупина и Николе Тесле — имају прођу на нашем тржишту научних књига...

О књигама из области историјске науке, још је теже писати. Да није малих, независних издавача који једва крпе крај с крајем, имали би само издања пребогатих издавача дотираних с запада, из НАТО земаља, који не презају да прекрајају историјске чињенице својим издањима и да релативизују сва достигнућа нашег, али и свих слободољубивих народа. Књиге о Првом светском рату препуне извитоперења његових узрока, доводе до данашњих изједначавања бораца против нацизма и фашизма с самим Хитлером у Другом светском рату. А књиге које износе лажну тезу о пресудној српској улози у изазивању Првог светског рата објављују управо српски издавачи, дотирани с запада, бришући превасходну одговорност Аустрије, Немачке, али и наших суседних земаља, који су рат изазвали и, попут хијена, наскочили на нашу несрећну земљу, Краљевину Србију. Исти су убрзо започели и Други светски рат, с истим резултатима, а наши издавачи и улогу нашу, као и свих Словена, више него релативизују. А помаже им у томе и „наша” савремена књижевност у белетристици.

Издања из философије, осим грчких срећом увек присутних класика, сад се базирају на троцкистичким идејама с запада, док било који други облик мишљења није допуштен код нас.

Тзв. регионалну културу, тј. културу из околних земаља које нису у границама данашње Србије а припадају, реално, српском културном подручју, у циљу „помирења”, навелико представљају разни дотирани издавачи. Неупоредиво нам је лакше да упознамо, кроз књиге, нпр. савремену косовску драму (наглашавам: не КосМетску), дело у ком се наводе само шиптарски аутори, него сопствену савремену драму или драму САД, Русије, Кине, Немачке... Објављивање таквих књига нашироко и надугачко подржавају јавни сервиси, у којима представљање таквих дела добија огроман медијски простор.

Популистички аутори из непосредног окружења (БиХ и Хрватске највише), сврставају се по нашим књижарама у домаћу књижевност. Ти писци који, када би их ико питао, никада не би пристали да буду у друштву Лазе Лазаревића, Његоша, Симе Пандуровића итд. јер нису Срби; не осећају се Србима, а рекламирају се у свим медијима.

Испоставља да се Србима, намеће звитоперено југословенско осећање — јер оригинално југословенство Краљевине Југославије никада није инсистирало на нестајању српског идентитета — а све у циљу некаквог преумљења, признања непостојеће кривице српског народа, и одустајања од свог народног наслеђа.

Изнео сам стање садашњег издаваштва у Србији, које је, као и у свим областима културе, потпуно антисрпско, директно у власти Новог светског поретка. Има ли решења? Мислим да има.

Ако узмемо у обзир чињеницу, да су конзументи производа савремене западне култур —, пре свега књига из области модерне белетристике и популарне психологиј, тј. западне подкултуре преовлађујуће у данашњој Србији — углавном жене, морамо мислити о њима. Неопходно је вратити жену њеној основној улози. Жена је стуб породице, уистину целог друштва (ако га схватамо као народну заједницу). Савременом подкултуром, жени се намеће да је сексуални објект, пословна, заузета, неодата (још боље, бездетна а разведена), а сама у потрази за сексом. На сваки начин јој се одузима природна свечовечанска потреба за заједницом, која почиње од брачне. С обзиром да се оне информишу из женских часописа, за почетак, требало би покренути православни, верски оријентисано, штиво — под насловом, нпр. Удата жена, Мајка или нешто слично — часопис за данашњу жену. Могао би то бити и интернет сајт, док се не стекну услови за штампано издање. Обрађивао би све области које занимају сваку жену — од очувања здравља, преко здраве исхране, до васпитања деце; препоручивати културна дешавања и књиге, које вреди пратити.

Независно од проблема жене, имамо и општи, свенародни проблем. Огромна већина књига, наших и страних аутора, штампана је латиницом. Образложење је наводно прагматично. Латинична издања могу се продавати и на тржиштима околних земаља које познају само једно писмо, док једновременно наши познати лингвисти, другосрбијанци, тврде да нам ћирилица и не треба. Држава би морала реаговати: ослободити од плаћања ПДВ-а књиге штампане ћирилицом, као и књиге у латиници које су за извоз. Осталим латиницом штампаним књигама, оставити ПДВ, а медијима који филмова и серије објављују у латиничном преводу додати већи порез. Врло брзо, стање на тржишту би се изменило у позитивном смеру, јер извоза наших књига и нема. Увозимо латинична издања из Црне Горе, Хрватске и БиХ пре свега, а извозимо само у области сиве економије кроз продају на црно по

разним сајмовима књига у окружењу, од чега држава има само штете. Но, то држава не сме да уради, док се не промени Систем, те морамо сами да радимо на томе да се публикују сва издања, штампана и електронска, ћириличним писмом.

Морали би снаћи начина и снаге, само нема средстава, да популаризујемо српски став. Пренећу руски начин размишљања, из часописа Геополитика, аутор је Олег Наменски а став је изнео на Округлом столу у Савету руске федерације, на ту тему: „Све док не буде материјално исплативо да се буде 'професионални Рус', проруски глас ће слабити. Проруска делатност треба да буде исто тако исплатива као и проамеричка. То је тржиште и Русија на том тржишту треба да буде конкурентна. Новом руском покрету су потребни специјално обучени менаџери, продуценти који могу да делују у друштвеној сфери.” Препоручујем цео текст „Како да Руси наставе живот у Украјини” из Геополитике бр. 85, јер се могу повући паралеле за дешавања и код нас, пре свега у Рашкој, на КосМету и у српској Војводини.

Но, Србија није Империја, попут Русије, а професионални Срби до сада нису учинили ништа добро код нас. Стога, треба наћи српски начин, као и за све остало. Срби морају на основу традиционалног друштвено-политичког искуства да изнађу свој Систем, место урурушеног постојећег. Дијаспора би требала да нађе, данас скрајнуте, искусне људе из друштвених области, и кроз контролисане фондове, почне да ангажује стручњаке који ће, радећи на обнови српског народног бића, моћи да нормално живе и раде. То не укида основну поставку грађења српског идентитета на чојству и јунаштву; напротив, финансијска независност јача храброст и разборитост, док немаштина не доноси полет у одбрани народног интереса, што је очигледно данас у Србији. Преморени од ратова, незапослености, без икакве перспективе, и обичан народ и стварна елита народна, повукли су се и ћуте. Ниоткуда се не појављује могућност за здраво и корисно деловање на друштвеном и политичком плану. Стога, апатија је захватила цело народно биће.

Потребно је изградити јак издавачки центар, који би објављивао српске јуначки и национално оријентисане књиге из целог света. Пјотр Мамонов, велики руски покајник а бивши припадник панк-рок подкултуре Русије, рекао је да треба гледати филмове које вас није срамота да погледате с петогодишњим дететом. Такав став треба имати према култури уопште; никада Срби нису избегавали културне утицаје са свих страна света. Одабир треба да буде вођен овом Мамоновљевом реченицом.

Где и како пласирати књиге, музику, филмове? То је огроман проблем, ког нису свесни ни Срби из Србије, камоли дијаспора. У Србији, по угледу на запад, постоје трговински ланци и они господаре тржиштем. Наизглед, њима је само профит битан. Међутим, да би опстали, они се

Негативна улога...

морају повиновати званичном политичком и друштвеном окружењу — а оно је другосрбијанско, противнародно — те објављују подобне књиге, рекламира одговарајућу културу и граде култ потрошачког друштва. Ако се не повинују, одмах се појављује држава и кроз разне инспекције укида сваку могућност опстанка. Дакле, не оптужујем трговинске ланце, него Систем. Систем је проблем, а до његове промене треба живети.

Неопходни предуслови за такав пројекат су, пре свега, средства и јединственост. Заједничка мисао. Да би до тога дошли, морамо се вратити основном српском становиштву — а то је једноставно заједница у Духу Светоме. Помирење, свих са свима, који су делатници на националном пољу и заједничка акција. Прво, то треба да учини наша дијаспора, јер је у Србији коју недовољно познају каква је данас, наступио западни час, и област таме захватила све српске земље. Пре него што срушимо Систем — директан производ Новог светског поретка — морамо доћи до критичне масе свесних људи. Да би до људи стигли, морамо имати средства.

Било би дивно када би у Србији установили неку награду за разне области уметничког и научног стваралаштва, попут руског Златног витеза, али универзалније, обухватајући сва интелектуална прегнућа, која би на трогодишњем нивоу истицала најбоља остварења која нису противнародна и која освешћују о стварном деловању НСП–а. Постоје већ разне организације које раде на националној ствари, и из њих би лако дошли до квалитетног жирија и доброг избора дела која вреди наградити. Можда би се, у сарадњи с СПЦ, тај жири и та награда могли лоцирати у Пећкој патријаршији, чиме би ојачали духовну везу с тим битним центром културе Срба и створили материјалну потпору да се она даље развија.

Овим завршавам преглед стања издваштва у Србији. Понуђена решења можда ће неке изгледати сувише лака и материјална. Међутим, решења која предлажем су једина могућа, али изузетно опасна за оне који би, унутар Србије и околних земаља, покушали да их спроведу. Чак и они интелектуалци, чији политички ставови се у многоструку подударују с ставовима власти, уколико дигну глас против НСП–а, страдају. Најбољи пример да пишем истину је недавно (април 2015) свирепог убиства црногорског либерала Саше Марковића, аутора сјајне књиге „Манифест против империје”, чијим часним, јуначким сенима, посвећујем овај текст.

Морам додати: почетком маја ове године пронађен је у својој кући мртав и отац Саше Марковића. Медији су одмах објавили да је реч о самоубиству и ту је истрага стала...

Србија

Озрен Тугановић

Акциона група за промену „политичког система”: да ли мењати Устав и звати ЕУ?

Акциона група за реформу политичког система српског парламента одржала је јуче први сасстанак на коме је овластила свог председника Зорана Бабића да до следећег сусрета направи предлог програма рада. Бабић верује да ће се до првих решења доћи врло брзо, мада је већина истакла да је за доношење многих закона потребна промена Устава.

У раду Акционе групе учествују представници свих посланичких група и да састанци овог тела буду отворени за јавност.

У уводним напоменама Зоран Бабић је рекао да би волео да сви „ампутирају политичке сујете и да трагају за тачкама спајања”. Он је истакао да ово није тим за промену Устава, већ за промену политичког система и позвао све да на „чист сто” ставе своје предлоге и о свима ће се разговарати. Према његовим речима, потребно је кроз дијалог доћи до најбољих решења и до што ширег консензуса, па је предложио да у рад буду укључени представници ванпарламентарних странака, САНУ, стручни људи, невладин сектор, као и међународне институције. Бабић је казао: „Србија се налази на јасном европском путу, то је тачка спајања наших политика. Нама Устав неће писати странци, пишу га и потврђују грађани, али желимо да чујемо туђа искуства и решења.”

Јанко Веселиновић (СДС) рекао је да СДС неће учествовати у раду уколико „ово буде димна завеса за одвлачење пажње од пада стандарда грађана и других важних питања”. Он је, такође, рекао и да се политички систем не може мењати без промене Устава. Веселиновић је рекао да није за то да у раду учествује званични представник ЕУ, јер би он могао давати сугестије које нису у нашем интересу, што би био озбиљан проблем. Бабић му је одговорио: „Ми у ЕУ не разговарамо са независним експертима, већ са званичницима ЕУ, па би требало да то буде њихов званични представник. Ја у ЕУ видим партнера, а ми нисмо земља у којој ће неко само подићи руку за нешто што јој неко каже.”

Најављујући пун допринос ПУПС–а, Момо Чолаковић је казао да у рад „треба укључити оне људе, партије и НВО који могу да дају допринос.

Мирослав Маркићевић (НС) предложио је да се, поред свих поменутих, позову и представници традиционалних верских заједница и одмах изнео предлог да се промене изборни закони тако што би се увео већински изборни систем на свим нивоима и што би грађани директно бирали градоначелнике. Он је додао и да НС тражи да се, „ако се мења Устав, онда и да се грађани изјасне да ли су за републику, или за монархију”.

Подсетивши да је ЛСВ био против садашњег Устава, Бојан Костреш је казао да је за ову странку најважнији положај Војводине.

Балинт Пастор (СВМ) „Кандидујем промену Устава, зато што се ниједна тема не може решити без промене Устава. И за промену броја посланика, али и за промену изборног система потребна је промена Устава.” (Политика, 20.5.2015; подвукла – М. Чекеревач;

ЗЛЕ ПОСЛЕДИЦЕ РЕФОРМЕ ШКОЛСТВА

Могао бих да напуним оружје ћорцима и да кренем.

У многим дневним новинама и осталим медијима, све чешће можемо прочитати чланке о насиљу ученика над професорима у нашим основним и средњим школама. Млади школарци су препознатљиви и у насиљу над својим вршњацима који заједно са њима деле ћачке клупе. Методе при примени насиља су све креативније и модерније, тако да се можемо запитати како су васпитани ученици који излазе из наших ћачких клупа. Тражећи одговоре на питања која тиште савремени образовни систем у Србији, дистанцирају се од многих утицаја на формирање и сазревање једне здраве личности у комплексним условима и окренути се само школи, као месту у коме васпитавамо нашу децу, односно утичемо на изградњу те исте личности.

Седнице наставничких већа представљају место које све више подсећа на тор за овце у коме колеге наставници, погнуте главе прихватају све неразумне (пре бих рекао умноболне) захтеве и намете, које им намеће актуелна реформа школства, тако да своју слободу не покушавају да изразе једним обичним мекетањем, што би барем представљало позитиван знак живота у њима. Убијени и натоварени реформама, веома смишљено од стране просветног система, наставници све мање показују знаке живота. Ипак, појединци добро пливају у мутној и загађеној води школства, те постају савремени примери како реформа на њима даје резултате, па је и евалуација (сто посто српска реч) у њиховом раду видна и приметна. Најежим се од терминологије коју користимо у школи, па су седнице место које све ређе посећујем, из разлога што потребни речник још увек нисам набавио.

Када смо код савремених термина, један јако занимљив појавио се се у последње време, а зарад њега смо спремни да запоставимо развој већ поменуте личности и да њега ставимо на престо наших занимања. Портфолио! Надам се да нема замерке што га написах ћиричним писмом. Кажу да је тај појам у педагогију дошао из политике и бизниса и да се 80-тих година двадесетог века појавио у школама у Сједињеним Америчким Државама. Чудно ми је да ми непрекидно усвајамо поједине системе школовања из ове земље која достигнућа своје надцивизације доказује само законима силе. Можда због тога васпитавамо силеције, а не здраве личности? Ко ће га знати.

Савремени наставник, испуњавајући све норме савременог школства, свој радни дан про-

води попуњавајући којекакве папире у којима је наводно приказан напредак ученика, које са собом мора да носи као верни доказ да се са ученицима озбиљно ради и да се сваки њихов корак евидентира. У какву личност израста наш ученик није ни битно. Битно је само да ми имамо евиденцију и да ставимо потребан папир на сто. Све што нам се дешава у васпитавању деце, продукти су и резултати савременог и реформисаног школства. Наставници и професори се не укључују у формирање здраве личности ученика, већ имају обавезу да задовоље и испуне форму која им је наметнута. Школа је због тога постала формално васпитна установа, а суштински се не занима за дете, јер је сваки наш ученик стао у форму папира.

Пре неколико година, када се кренуло са овим савременим глупостима, на седници на којој су скоро све колеге биле против нових правила сервираних од просветне аристократије, директор школе је, поред свих аргумената наставника да то не можемо прихватити, једноставно рекао: речено нам је да то МОРАМО да усвојимо. Вређајући здрав разум, тада сам упитао директора и навео следећи пример као могућ, ако којим случајем добијемо правилник наших просветних душебрижника да у случају да дете у првом разреду основне школе не научи азбуку, имамо обавезу да убијемо дете, какав би тада ваш одговор био. Ви ћете вероватно рећи: „али шта да се ради, закон се мора поштовати, то нам је достављено да усвојимо“. Искрено ми је жао, некада је бар било мекетања, а данас га је све мање или га ни нема. Да ли некоме смета што смем да кажем НЕ, што сам слободан да одлучим да кажем: Извините, али не желим у тај тор. Да су закони и правилници релативни, показује и то да оно што је било у васпитној пракси пре сто, педесет или двадесет година, није у употреби данас.

Проблем је у томе што смо, помињући године уназад, могли да видимо, да је васпитавање са свим својим мањкавостима и недостацима у тим временима, имало и те како добре резултате, што оправдавају многе личности које су по свету прославиле систем у коме су се образовале, а њихова имена се данас налазе у школским уџбеницима. Да ми је знати ко ће о садашњим генерацијама учити у школи и кога ће оне прослављати? Изузеци наравно постоје и свака здрава породица може победити систем који јој је наметнут.

Семинари су дефинисани као места унапређења и развоја на којима просветари стичу неопходна знања и вештине за рад са ученицима. У данашњој школи је потребнији семинар за самоодбрану него било који други. Како год да

Зле последице...

поступите са учеником, свакако ћете надрљати. Или ћете надрљати од самих ученика који своја права у школи далеко боље познају него таблицу множења, или ћете пак надрљати од њихових родитеља који су префињенији од деце и знају сва подакта постојећих закона о правима њихове деце. Ни једни ни други се не би понашали на такав начин да им то није омогућено од просветне аристократије.

Да се вратим на семинаре. Семинари у данашње време више личе на викенд логоре у које професоре доводе под присилом, како би им њихово парче хлеба било уручено у виду папира са одређеним салдом. Колико чешће посећујете те викенд логоре, то ће ваш напредак бити већи јер сте више крви „добровољно“ дали. Искрено, не знам ниједног колегу који ми је са радошћу причао о искуствима са тих семинара. Скоро свако искуство је исто: „ма пусти ме, битно је да сам добио папир и забележио те проклете бодове. Има ли користи? Ма немам појма, нисам ништа слушао“. То је суштина данашњег усавршавања просветних радника. Битно је да задовољимо форму, да сакупимо одређен број поена, а остало није ни битно.

Норме се све више повећавају, расписаних семинара је све више, све је већи новац у оптицају, тако да један обичан просветни радник све више новца мора да издвоји за такозвано усавршавање јер град или држава у томе не могу баш увек да помогну. Занимљиво је да предавачи на семинарима за један дан могу да зараде барем онолико колико један професор заради на месечном нивоу. У какав се то бизнис претворило, свима је добро познато, али сада не бих да дужим о томе. Питам се, да ли савремени просветни радник, који има такву понуду за усавршавање, може да се пореди у раду са колегом из поменутих прошлих времена, који није имао такав избор и који се за свој будући рад добро и темељно припремао кроз факултетско образовање изграђујући свест о томе да ће непрекидно морати да усавршава свој рад, тражећи, роварећи, копајући и откривајући нова сазнања и приступе у раду са младима, понашајући се као филантроп, односно као сакупљач и сабирач различитих искустава.

Да би семинари имали потврду и оправдање, поједине колеге, знајући то или не, савремене методе које су изучили, презентују нама затуцанима, тако да и ми можемо да осетимо делић благодати које смо својим одсуством пропустили. Некоректно је да све семинаре једнако окарактерисем, јер сигурно је да постоје и они који доносе користи, али мислим да је барем деведесет посто њих обична глупост. Семинари би требали да се сведу на разумну меру, да се успостави ред

и да не постоји могућност, да свако коме се ћефне може да држи семинар. Ко искрено и са љубављу ради у школи, тај ће и имати жељу да се усавршава и да своје знање унапређује како би га на прави начин и пренео. Оваквим системом убија се свака креативност професора, јер невољно посећују викенд логоре, и њихов једини циљ јесте да се врате кући са уписаним одређеним бројем бодова. Добро је познато да многи и не посећују семинаре, али ипак добијају потврде о бодовном салду. Онима који их организују није ни битно да ли је неко присутан или не, да ли је неко нешто корисно сазнао. Битно је само да је одређена сума новца легла на њихов рачун.

Просветна аристократија се у своме раду руководи системом завади па владај. Како би испунили све што су наумили, на суптилан начин су се досетили и формирали по школама такозване стручне тимове, који ће на лицу места надгледати неопходне реформе. Ти стручни тимови, већ познати по називима ускоци или тројке (због тога што обично иду по троје), посећују часове својих колега, оцењујући и процењујући њихов рад. Да ми је знати зашто су појединци увртили себи у главу да су нешто претерано стручни или стручнији од других, те се стављају у ситуацију да суде о раду других. На овај начин се ствара нездрава атмосфера у школи као заједници и на тај начин се њено биће подрива изнутра.

Ово што говорим написано је овде као лично искуство мојих колега који су имали ту част и срећу да њихов час посете „стручније“ колеге. Предлажем онима који без икакве лоше намере улазе у такозване стручне тимове, да их одмах напусте. Да би систем на још бољи начин био обезбеђен, директор са осталим службама у школи (мислим на психолошко - педагошке службе) посећује часове и контролише потребну папирологију. Папири су најважнији, по њима ће нас памтити, јер ћемо свој идентитет и изгубити. Систем је сто посто сигуран увођењем трећег чиниоца, који се зове екстерна инспекција. Како се оно што је наметнуто примењује у пракси, коначно оцењује екстерна инспекција и то у складу са бројчаним оцењивањем у основној и средњој школи. Ако нека школа жели већу оцену, то значи да треба да одвоји више новца на папир као потрошни материјал. Више папира је довољан знак да ви као професор добро радите свој посао, да се усавршавате и да постоји могућност да своју бедну месечну цркавицу једног дана зарадите у једном дану као предавач на једном од понуђених акредитованих семинара.

Могу ли да кажем НЕ, да не желим у тај тор, могу ли барем да мекећем и да тиме изразим неслагање са овим начином убијања просвете, убијања и понижавања сваког просветног радни-

(Крај на стр. 18/2)

ПРЕЋУТКИВАЊЕ АЛБАНИЗАЦИЈЕ НИША И ТОЛЕРИСАЊЕ НЕДЕЛА АЗИЛАНАТА

Недавни терористички напади у Куманову, били су још један неискоришћен повод да се пробије медијска блокада по питању једног од горућих проблема данашње Србије – а то је нарастајућа опасност од шиптарског насиља у градовима данашње јужне Србије, с обзиром на галопирајући раст ове етничке групе у градовима јужноморавске долине, нарочито у највећем граду ове области – Нишу. Издајничке власти овај проблем прећуткују и не показују намеру да прибегну његовом решавању. Прозападна опозиција сасвим игнорише питање шиптарског екстремизма и тероризма, који у својству америчке мерионете намењене за провоцирање, кажњавање непослушних, ради на стварању пројекта тзв. Велике Албаније. Ова мегаломанска и злочиначка претензија, уперена је против свих православних балканских народа, а нарочито против српског који је кроз историју и представљао највећу препреку свим видовима исламистичке хегемоније.

Међутим данас је у Србији другачија слика и прилика, праве елите нема (барем не на свом природном положају). Народ је пометен, заведен и демотивисан да се бори за свој опстанак и напредак, а такво стање користе сви традиционални непријатељи српског народа.

О томе говори и претежно млако и млиставо држање народа током последњих година, било по питању удара на џеп; било по питању удара на национално достојанство или угрожавање нашег животног простора најездом туђинаца. У том слислу, не чуди ни одсуство озбиљних реакција услед текуће поплаве имиграната из Азије и Африке у центру Београда. Грађани истина махом негодују због тога, боје се за безбедност своје деце и шкргућу зубима. Плаше се да се гласније супротставе услед опасности да буду кривично гоњени за верску, расну и националу нетрпељивост, с обзиром да их мондијалистички индоктринирано тужилаштво будно мотри. Труди се да сасече сваки покушај одбране српског човека од етнички мотивисаних напада припадника других народа и етничких група.

Ипак, у датој ситуацији питање безбедности је на првом месту и њему би требало посветити највише пажње. У нашој јавности махом преовладава мишљење како су имигранти–азиланти само у транзиту кроз нашу државу, на путу ка Западу, те самим тим наводно не представљају никакав проблем нити опасност. Међутим, чињенице нас наводе на другачији закључак. Пре свега, све већи број имиграната не одлази већ остаје у Србији. Само током прошле године, 16.500 имиграната је затражило

азил у нашој земљи. А немили догађаји из претходних година (попут случаја из Бање Ковиљаче 2011. године, када је британска туристкиња силована од стране петорице имиграната из Авганистана, и када је нападнута седмогодишња девојчица, као и многи други инциденти) сведоче да боравак имиграната представља озбиљан безбедносни проблем. Оно што је битно нагласити је чињеница да је српски народ увек био и биће гостољубив према свима који у доброј намери желе да посете нашу земљу. Али за туђинске групације које желе да се настане на српском тлу и које су носиоци безбедносних ризика, не сме бити места у Србији.

Ми можемо разумети несреће људи из Азије и Африке, и пружити им помоћ у мери наших могућности, али не по цену угрожавања сопственог животног простора, поготово ако узмемо у обзир све постојеће проблеме са којима се као народ суочавамо. Чињеница је да је свака држава која је допустила неконтролисани уплив имиграната из земаља тзв. Трећег света и њихово настањивање у градовима, као последицу имала пораст криминалитета, а нарочито броја кривичних дела пљачке, силовања и убиства, чији су виновници управо имигранти. Такође, исламски екстремизам је преко имиграната пренет у Европу, што за последицу има бројне терористичке нападе исламиста.

Али више него Београд, угрожен је јужни део Републике Србије и то услед претње шиптарског чиниоца, као што и поменуемо у уводном делу овог чланка. Овде је већ реч о отвореној претњи са веома предвидљивим последицама уколико се нарастајућој стихији не стане на пут. А стаће се, само уколико се у довољној мери алармира свест грађана. Свест о томе шта се и како може десити уколико се не реагује на прави начин.

Наиме, замислимо да се свакога јутра будимо уз снажну буку која допире из џамија. Са врхова минарета, звучници громогласно шаљу поруке исламским верницима. Одјек арапских речи разлеже се над читавим градом. Кренућемо на посао или повести децу у школу, корачајући добро познатим улицама којима се од скоро вијоре искључиво албанске заставе. Српске тробојке готово да више нису приметне у граду, иако се Ниш – макар званично – још увек налази на територији Републике Србије. На ретким изложима продавница још увек стоје српски натписи. А на пијацама, српских сељака више нема. Улазимо у аутобус и тискамо се у гомили људи који вичу и свађају се на албанском језику. Возач аутобуса појачава звук нишке радио–станице која емитује искључиво албанску народну

Прећуткивање албанизације...

музику. Стижемо на посао и затичемо колеге који успаничено причају о најновијем саопштењу „Албанске ослободилачке армије”. Запретила терористичким нападима уколико власти Србије не пристану да се Ниш са околином прикључи великој албанској држави, чије су се границе приближиле Топлици и Јужној Морави. Забринуте размишљамо о својој деци коју смо тог јутра одвели у школу која је некада носила име војводе Карађорђа, а сада се зове „Исмаил Кадаре”. Да ли су добро? Какву ће будућност наша деца имати у Нишу који више не препознајемо као свој град?

Ако мислите да је ово само плод нечије маште и да се тако нешто не може догодити, размислите још једном. Недавно је у нишким медијима објављен податак да је само у периоду од јануара до септембра 2010. године близу 11.000 Албанаца пријавило своје пребивалиште на територији највеће нишке општине Медијана. Подсећамо да су управо те 2010. године у месту Меровина ухапшена четири полицајца који су – како је јавности саопштено – у дужем периоду уносили нетачне податке у службене исправе и тако омогућили већем броју косовских Албанаца да на основу лажних докумената пријаве пребивалиште на територији општине Меровина.

Ако претпоставимо да се годишњи тренд од око 11.000 поднетих захтева наставио, лако долазимо до закључка да је број Албанаца који су до 2015. пријавили своје пребивалиште у Нишу прилично велики. У прилог томе говори и недавна изјава министра унутрашњих послова Небојше Стефановића, који је рекао да је више од 60.000 Албанаца поднело захтев за издавање пасоша Србије. Такође, јавна је тајна да се из године у годину све већи број Албанки са Косова и Метохије порађа у болницама у Врању, Лесковцу и Нишу. Према писању интернет портала „Нишке вести” Албанци полако али сигурно окупирају Ниш. Долазе у тајности и преко посредника пазаре некретности. У задње време су постали власници око 300 стамбених јединица. На жалост и на срамоту, у купопродајним трансакцијама им помажу Срби.

Зашто о овоме „бруји” Ниш, а државни медији прећуткују проблем који све више личи на „Косовски сценарио”? Наиме, за време СФРЈ државни медији су прећуткивали албанизацију Косова и Метохије јер је Титов режим дозволио масовно насељавање Албанаца, док је прогнаним Србима повратак на њихова огњишта био забрањен. Да ли као народ по ко зна који пут понављамо исте грешке? Да ли смо спремни да ћутимо пред новом окупацијом и да ли смо свесни да ће због нашег ћутања крваво испаштати наши потомци?

Србија

Б. Илић

Зле последице... (са стр. 16)

ка, уништавањем ученика који су нам дати да их васпитавамо? Напоменуо сам да су закони и правила релативни, односно све је релативно и пролазно. Да ли треба да из једног полиса пређем у други, због тога што тамо владају друга правила и друге етичке норме, које су исто тако релативне и пролазне? Докле човек може да ћути, па да прозбори и изустити нешто чиме би показао своју слободност и то да се разликује од бесловесне животиње?

Ускраћујући сва права учитељу, наставнику и професору, а насупрот томе давајући сва права ученицима, долазимо у ситуацију да ученици васпитавају нас и да они који нису прошли систем образовања постављају нама норме како ми треба да се понашамо. Право да они нас васпитавају, ученици преносе и на своје родитеље, тако да су и они у могућности да посећују наше часове, да нас оцењују и сугеришу како бисмо требали да се опходимо према њиховој деци. Бумеранг како год да бацаш, он се увек враћа тамо одакле је кренуо.

Да бисмо учествовали у формирању једне здраве личности, морамо непрекидно утабавати стазе, кротити неукротиве, усмеравати на праве путеве и своја позитивна искуства уграђивати у незреле и неформирани личности. Школа више не личи на домаћинску кућу у којој је сваки наставник превасходно родитељ ученику, чији је највећи циљ да то дете изведе на прави пут, да од њега створи доброг човека, здраву личност која ће сутра друге изводити на пут. Школа је постала кућа великог брата у којој се сваки ваш покрет прати, у којој можете опстати само ако поштујете правила игре која су као и у сваком ријалитију сувишна за коментарисање. Школа је постала једна трошна кућа са намером рушена и споља и изнутра. Школа је постала образовна установа из које излазе необразовани, у којој важе све вредности свих постојећих ријалитија, у којој те вредности по томе колико успешно пратиш све те сервисне трендове, уколико твој глас подсећа на ћутање и одобравање. Не бих желео да се поредим са животињама јер су оне по много чему узвишеније од нас људи; већ ми моја словесност са свим њеним манама коју животиња ипак не поседује, не дозвољава да кажем Амин на све горе наведено.

Бумеранг је кренуо назад и руши све пред собом и већ је почео да руши и нас овако слабашне. Рекао сам НЕ, и не желим у тај тор. Иако сам оружје напунио ћорцима и све узалудно испалио, опет вам кажем НЕ. Не желим да учествујем у самоубиству тражећи воду на туђем извору.

Србија

Вања Димитријевић

Ко стварно влада светом?

Англо-амерички банкари били су прави организатори Другог светског рата

Светски рат је био једини спас за Рузвелтову Америку и - Хитлер је добио налог да крене

Неки историчари сматрају да је банкар Јалмар Шахт имао значајнију улогу у управљању Немачком током Другог светског рата него Хитлер. Само, он није био јавна личност

Немачка за пет година после Првог светског рата добила исто онолико страних кредита колико је Америка добила за 40 година које су претходиле Првом светском рату. Резултат тога је био: поражена Немачка је већ 1929. године избила на друго место у свету по индустријској производњи, прстигавши Енглеску

Председник Рајхсбанке Шахт је у јесен 1930. године путовао преко океана да би са својим америчким колегама размотрио детаље плана довођења Хитлера на власт. Након што су Хитлерова кандидатура и његово промовисање били дефинитивно одобрени на тајном састанку банкара у САД - Шахт се вратио у Немачку.

Током целе 1932. године он је радио с немачким банкарима и индустријалцима, тражећи од њих потпуну подршку Хитлеру. И таква подршка је дата. Средином новембра 1932. Године - 17 највећих банкара и индустријалаца послало је председнику Хинденбургу писмо у којем су тражили да именује Хитлера за рајхс-канцелара

Рузвелтов економски план је почео да шлајфује. То је постало јасно већ 1937. године. Једини спас за амерички капитализам могао је бити светски рат. Господари новца су зато 1939. године, користећи све расположиве полуге, почели да врше притисак на Хитлера да хитно започне велики рат на Истоку

ДРУГИ светски рат није започео „помахнители фирер“, који се наводно игром случаја нашао за кормилом власти у Немачкој.

Други светски рат је пројекат светске финансијске олигархије, англо-америчких господара новца. Управо су они, преко таквих установа као што су Федералне резерве САД и Банка Енглеске, одмах по завршетку Другог светског рата приступили припремама за следећи оружани сукоб светских размера. Мета је био СССР.

Важни моменти у оквиру тих припрема били су Дозов план и Јунгов план, Оснивање банке за

међународне обрачуне, проглас Немачке да престаје са плаћањем репарација у складу с Париским мировним споразумом и прећутна сагласност бивших савезника (СССР) Русије с том одлуком, снажан прилив страних инвестиција и кредита у привреду Трећег рајха и милитаризација немачке привреде супротно одредбама Париског мировног споразума.

Кључне фигуре у закулисној операцији англо-америчких господара новца биле су династије Рокфелер и Морган, Монтегју Норман (директор Банке Енглеске), Јалмар Шахт (директор Рајхсбанке и министар економије Трећег рајха).

Стратешка замисао Рокфелера и Моргана била је да економски потчине Европу себи, а да помоћу Немачке нафиловане страним инвестицијама и кредитима **задају тежак ударац совјетској Русији и врате је под окриље светског капиталистичког система као колонију.**

Монтегју Норман (1871-1950.) имао је важну улогу посредника између америчког финансијског капитала и политичких и пословних кругова Немачке.

Јалмару Шахту је била додељена улога организатора војне привреде фашистичке Немачке. Функције прикривања закулисне операције господара новца вршили су политичари типа Френклина Рузвелта, Невила Чемберлена и Винстона Черчила.

У Немачкој је поред Ј. Шахта главни извршилац тих планова био Хитлер. Занимљиво је да неки историчари сматрају да је Ј. Шахт имао значајнију улогу у управљању Немачком током Другог светског рата него Хитлер. Само, он није био јавна личност.

Дозов план, који је усвојен на предлог англо-америчких банкара, предвиђао је смањење репарационог бремена Немачке (што је веома тешко пало Француској која је добијала више од пола свих репарација) и давање Немачкој финансијске помоћи у виду кредита од стране САД и Енглеске наводно ради опоравка привреде и каснијег исплаћивања репарација у потпуности.

У периоду од 1924. до 1929. Године, Немачка је према Дозовом плану добила од САД 2,5 милијарде долара, а од Енглеске - 1,5 милијарду. По данашњем курсу то је отприлике једнако билиону долара.

Англо–амерички банкари...

Јалмар Шахт је, као један од коаутора и реализатора Дозовог плана, сумирајући резултате реализације тог плана 1929. године, са задовољством истицао да је „Немачка за пет година добила исто онолико страних кредита колико Америка добила за 40 година које су претходиле Првом светском рату“. Резултат тога је био да је **поражена Немачка већ 1929. године избила на друго место на свету по индустријској производњи, прстигавши Енглеску.**

Током 1930-тих година процес „пумпања“ немачке привреде инвестицијама и кредитима се наставио. С тим циљем је - у складу с Јунговим планом - 1930. године основана Банка за међународна поравнања (Bank for International Settlements, у даљем тексту - BIS) у Швајцарској (Базел). Званични циљ BIS је био исплата репарација од стране немачке земљама-победницама. Међутим, кретање новца кроз BIS је фактички ишло у супротном правцу - из САД и Енглеске у Немачку.

Већи део стратешки важних немачких компанија је почетком 1930-тих година припадао америчком капиталу или је био под његовом делимичном контролом. Један део капитала је припадао енглеским инвеститорима. Тако је немачка нафтно-прерађивачка индустрија и производња синтетичког бензина из угља припадала америчкој корпорацији „Standard Oil“ (Рокфелери).

Језгро немачке хемијске индустрије била је компанија „FarbenindustrieAG“ која је прешла под контролу „Morgan Group“. Четрдесет одсто телефонске мреже немачке и 30 одсто акција фирме за производњу авиона „Focke Wulf“ припадало је америчкој компанији „ITT“.

Језгро немачке радио и електротехничке индустрије били су концерни „AEG“, „Siemens“, „Osram“, а они су прешли под контролу америчке компаније „General Electric“.

И „ITT“, и „General Electric“ припадали су финансијској империји Морганових. И на крају, 100 одсто акција концерна „Volkswagen“ налазило се под контролом америчке аутомобилске корпорације „Ford“.

У тренутку Хитлеровог доласка на власт под потпуном контролом америчког финансијског капитала нашле су се све стратешки важне гране немачке привреде - прерада нафте и производња синтетичког горива, хемијска, аутомобилска, авио, електротехничка и радио-индустрија, значајан део машинске индустрије (укупно 278 фирми и концерна). Осим тога, под контролу америчког капитала доспеле су водеће немачке банке - „Deutsche

Bank“, „Dresdner Bank“, „Donat Bank“ и низ других.

Хитлер је 30. јануара 1933. године постао рајхсканцелар. Пре тога његову кандидатуру пажљиво су проучили амерички банкари.

Председник Рајхсбанке Ј. Шахт је у јесен 1930. године путовао преко океана како би са својим америчким колегама размотрио детаље плана довођења Хитлера на власт. Након што су Хитлерова кандидатура и његово промовисање били дефинитивно одобрени на тајном састанку банкара у САД, Ј. Шахт се вратио у Немачку. Током целе 1932. године он је радио с немачким банкарима и индустријалцима, тражећи од њих потпуну подршку Хитлеру. И таква подршка је дата. Средином новембра 1932. године 17 највећих банкара и индустријалаца послало је председнику Хинденбургу писмо у којем су тражили да именује Хитлера за рајхсканцелара.

Последњи радни састанак немачких финансијера пре избора одржан је 4. јануара 1933. године у вили познатог немачког банкара Шредера близу Келна.

После доласка на власт национал-социјалиста, финансијско-кредитни и трговинско-економски односи немачке с англосаксонским светом достижу квалитативно нови ниво. *Хитлер одмах даје чувену изјаву да не намерава да плаћа репарације. То је, нормално, довело у питање способност Француске и Енглеске да Америци враћају кредите добијене током Првог светског рата, али је преко океана Хитлерова изјава примљена без било каквих примедби.*

У мају 1933. године Ј. Шахт иде у још једну посету САД. Тамо се састаје са председником САД Ф. Рузвелтом и највећим банкарима и потписује споразум о узимању кредита од Америке у вредности милијарду долара. У јуну исте године Ј. Шахт путује у Лондон и преговара са М. Норманом.

Све се одвија као у бајци: Енглези пристају да Трећем рајху дају кредите у вредности две милијарде долара и истовремено се не буне против престанка сервисирања и враћања енглеских кредита које је Немачка раније узела. Поједини историчари сматрају да је ништа мање важан разлог такве попустљивости америчких и енглеских банкара било то што је СССР 1932. године завршио прву петолетку, која је неочекивано за Запад довела до наглог јачања економских позиција совјетске државе. Било је изграђено и пуштено у рад неколико хиљада предузећа, пре свега у тешкој индустрији.

Зависност СССР од увоза машина и опре-

ме у року од неколико година нагло се смањила. **Могућности за економско гушење Совјетског Савеза практично су нестале. Акценат је стављен на рат**, почела је бесомучна милитаризација Немачке.

Лакоћи добијања америчких кредита допринело је и то што је практично истовремено са доласком Хитлера на власт у Немачкој у САД дошао на власт председник Френклин Рузвелт. Њега су подржали исти амерички банкар који су у јесен 1931. године подржали Хитлера. Новопечени председник није могао да не одобри великодушни кредитни гест у корист новог режима у Берлину. Узгред, многи су истицали велику сличност између „новог економског курса“ Рузвелта у САД и економске политике Трећег рајха у Немачкој. Нема ничег чудног у томе. Консултант и аутор економске политике у обе државе били су исти људи, у првом реду из америчких финансијских кругова.

Ипак, Рузвелтов „нови економски курс“ прилично брзо је почео да се суочава са проблемима. Америка се 1937. године поново нашла у вртлогу кризе, па су амерички индустријски капацитети 1939. године били упослени тек 33 одсто (у жеку кризе 1929-1933. - 19 одсто). Оцењујући ситуацију у САД 1939. године, један од најближих Рузвелтових саветника Р. Тагвел писао је: „Влада 1939. године није могла да постигне никакав успех. Све је било нејасно до Хитлеровог упада у Пољску. Маглу је могао да развеје само моћни ветар рата. Све друге мере које су Рузвелту биле на располагању не би дале никаква резултат“.

У таквим условима једини спас за амерички капитализам могао је бити само светски рат. Господари новца су 1939. године, користећи све расположиве полуге, почели да врше притисак на Хитлера да хитно започне велики рат на Истоку.

Важан инструмент политике господара новца током Другог светског рата била је Банка за међународна поравнања (BIS). Она је служила као истурена караула америчког капитала у Европи и карика која повезује англосаксонски и немачки капитал, својеврсни офшор центар космополитског капитала који му је пружао заштиту од политичких ветрова, ратова, санкција и сл. Иако је BIS основан као акционарско друштво, његов имунитет од државног мешања, па чак и опорезивања како у време мира, тако и рата био је гарантован међународним споразумом потписаним 1930. године у Хагу.

Главни иницијатори оснивања BIS били су банкар из Њујоршке банке савезних резерви из

најближег окружења Морганових, директор Банке Енглеске Монтегју Норман, немачки финансијери Јалмар Шахт, Валтер Функ (касније заменио Ј. Шахта на месту председника Рајхсбанке) и Емил Пул.

Оснивачи BIS, који су потписали статут банке, биле су централне банке Енглеске, Француске, Италије, немачке, Белгије, као и више приватних банака. Њујоршка банка савезних резерви, која је активно учествовала у оснивању BIS, из политичких разлога није била међу оснивачима. У име САД Статут BIS потписале су приватне банке „First National Bank of New York“, „J.P. Morgan and Company“ и „First National Bank of Chicago“ - сви су они припадали империји Морган. Јапан је такође био заступљен у BIS у лику приватних банака. У периоду 1931-1932. године Банци за међународна поравнања прикључило се 19 централних баннака земаља Европе.

Први председник BIS био је банкар из клана Рокфелера Гејтс Мекгара. Он је 1933. године напустио ту функцију. Заменио га је Американац Леон Фрејзер, човек Морганових. Током Другог светског рата председник банке је био исто Американац - Томас Харингтон Мекитрик.

О томе како је BIS радио у интересу Трећег рајха много је писано. У ратним годинама BIS је обезбеђивао плаћање између Немачке и других земаља, укључујући оне којима је Немачка била у рату. После Перл Харбура током свих ратних година BIS се и даље помињао у свим званичним регистрима као кореспондентска банка Њујоршке банке савезних резерви. У ратним годинама BIS је био под контролом нациста, али је председник банке био Американац Томас Харингтон Мекитрик.

Док су на фронтовима гинули војници, у Базелу су се одржавали састанци руководства BIS на којима су учествовали банкар из Немачке, Јапана, Италије, Белгије, Енглеске и САД. Тамо је, у швајцарском „банкарском офшор центру“, владало потпуно разумевање, тамо су интензивно сарађивали представници зараћених страна.

У ратним околностима BIS је био место где се сливало злато које је Немачка опљачкала у различитим земљама Европе. У марту 1938. године, после уласка хитлероваца у Беч, већи део злата које су опљачкали у Аустрији преселио се у сефове BIS. Исту судбину доживеле су златне резерве Чешке националне банке - 48 милиона долара. То се догодило још пре почетка Другог светског рата. Након његовог почетка, у Банку за међународна поравнања почело је да се слива

Англо–амерички банкари...

злато из концентрационих логора и од пљачкања цивилног становништва у окупираним земљама (накит, златне крунице, табакере, прибор за јело и сл.).

Ради се о такозваном нацистичком злату, које је обично претапало у златне полуге и слало у BIS, друге швајцарске банке или ван граница Европе. После Перл Харбура, то јест после уласка САД у рат, у Банци за међународна поравнања је, према наводима америчког научника Ч. Хајама, похрањено нацистичко злато у вредности 378 милиона долара.

Прича о пљачки чешког злата помоћу BIS заслужује да буде детаљније испричана. Детаљи те операције расветљени су након што је Банка Енглеске скинула ознаку тајности са дела својих архива 2012. године.

У марту 1939. године Хитлерове снаге заузеле су Праг. Нацисти су, претећи оружјем, тражили да им се преда национално благо земље - златне резерве које су се процењивале на 48 милиона долара. Преплашени чланови управе банке рекли су да је злато већ предато Банци за међународна поравнања. Како се касније испоставило, злато из Базела је затим пребачено у трезор Банке Енглеске.

По команди из Берлина злато је пребачено на рачун Рајхсбанке у BIS, али је физички остало у Банци Енглеске. Затим је Банка Енглеске почела да врши различите операције са златом по налозима који су долазили из Берлина (из Рајхсбанке) у BIS, а затим преусмеравају у Лондон.

То је био криминални договор три стране: Рајхсбанке хитлеровске Немачке, Банке за међународна поравнања и Банке Енглеске. Између осталог, у Енглеској је 1939. године избио прави скандал, пошто је Банка Енглеске вршила операције са чешким златом по налозима који су долазили из Берлина и Базела, а не од чешке владе. Конкретно, у јуну 1939. године, три месеца пре објављивања рата између Велике Британије и Немачке, Банка Енглеске помогла је Немцима да продају злато у вредности 440 хиљада фунти стерлинга и преусмере део немачких златних резерви у Њујорк (*Немци су били уверени да у случају њихове агресије на Пољску Сједињене Државе неће објавити рат*).

Недозвољене операције са чешким златом Банка Енглеске вршила је уз прећутну сагласност владе Велике Британије, која је била упозната с тим. Премијер Невил Чемберлен, министар финансија Џон Сајмон и други високи функционери врдали су и извлачи-

ли се, прибегавајући отвореној лажи (наводно, злато је враћено његовом власнику или уопште није ни дато Рајхсбанци). Тек су недавно отворене тајне архиве Банке Енглеске потврдиле да су први функционери државе лагали, штитећи себе, Банку Енглеске и Банку за међународна поравнања. Било је лако да се координира заједничко криминално деловање зато што је директор Банке Енглеске Монтегју Норман, који уопште није скривао своје симпатије према фашистима, током целог рата био председник управног одбора BIS, .

На међународној конференцији 1944. године у Бретон Вудсу (САД), где су се разматрали планови о будућем светском финансијском поретку, неочекивано је испливало питање неприхватљиве улоге BIS у светском рату и рада те банке за фашистичку Немачку.

Занемарујући многе детаље, рећи ћу да је **на конференцији уз велике тешкоће усвојена резолуција о затварању BIS** (више делегата и посматрача покушавало је да осујети усвајање такве резолуције). Међутим, **господари новца су одлуку међународне конференције изигнорисали. А на сву компромитујућу документацију која се односила на рад BIS у ратно време стављена је ознака тајно**. То такође помаже да се данас фалсификује историја Другог светског рата.

И на крају пар речи о банкару и финансијеру Јалмару Шахту (1877-1970.).

Он је био кључна фигура која је управљала економском машином Трећег рајха, ванредни и опуномоћени представник англо-америчког капитала у Немачкој.

Шахту је 1945. године суђено у Међународном војном трибуналу у Нирнбергу, али је **1. октобра 1946. године ослобођен оптужби**. Шахт је изашао сув из воде исто као и Хитлер, који се из необјашњивих разлога није нашао 1945. године на списку главних ратних злочинаца. Штавише, **Шахт се, као да се ништа није догодило, вратио у банкарску сферу Немачке, основао и стао на чело банкарске куће „Schacht GmbH“ у Дизелдорфу**.

Рекло би се, детаљ који не заслужује пажњу, али та чињеница нам још једном помаже да схватимо да су Други светски рат припремали и делимично сумирали његове резултате англо-амерички господари новца и њихови овлашћени представници у Немачкој. Исти ти господари новца желе да прекроје историју Другог светског рата, али и његове резултате.

Факти, 9.5.2015.
(Подвукла – Искра)

Валентин КАТАСОНОВ

Запад руши Македонију јер се окренула политици националног интереса

Како је „свето писмо” наметнуто Македонији противно њеним интересима а Груевски за Запад постао балкански мрачњак.

„Балкан балканским народима” – то је мото великог српског државника и дипломате Милована Миловановића. Када су се његовим начелом руководиле балканске државе, заједничким снагама постизале су велике успехе. То није било нити је сада по вољи западних душебрижника, који толико говоре о потреби регионалне сарадње, међунационалне толеранције, хуманости.

Робијашко помирење

Са Запада нам упорно поручују да су ЕУ и НАТО кључни фактори помирења балканских народа. Од нас евронтлантски центри моћи не очекују оно што је основ сваког одрживог помирења, а то је аутентичан дијалог. Другим речима да сами постепено, на бази истинских компромиса, зацељујемо ране и превазилазимо проблеме. Не. Од нас се тражи да слепо прихватимо решења која нам се нуде са стране, а да међусобно сарађујемо као да смо марионете у луткарском позоришту. У тој подели улога и контролисани па и са стране изрежирани екстремизам и други видови испољавања онога што се третира као „балканско дивљаштво”, имају своје место – пружају оправдање за протекторат.

Западу који сада толико прича о миру и сарадњи заправо **требају дубински подељени балкански народи, како би их он наводно мирио и доминирао по принципу „завади па владај”**. С друге стране **њихову истинску сарадњу – штагод извештачено причао – доживљава као проблем за себе**. Јер усвајање идеје „Балкан балканским народима” – макар од стране духовно сродних ту преовлађујућих православних нација ако не и свих Балканаца – **отежава страну доминацију**. То је, разуме се, ноћна мора империјалних сила које неки регион доживљавају као свој атар.

Принципи раздора

Да би се у ери изградње евроатлантског тзв. „новог светског поретка” спречио такав сценарио, тек признатој македонској држави **извезени су раних 90-их година три носећа геополитичка принципа**: 1) основни циљеви македонске спољне политике морају да буду ЕУ и НАТО интеграције; 2) кључни партнер за Скопље је Вашингтон а битно је да регионални стратешки партнери буду ван православног цивилизацијског круга; 3) Македонија мора да одржава дистанцу у односу на суседне православне земље односно ни са једном од њих не сме да успостави формалне или неформалне специјалне везе.

Да се разумемо, **западу не треба на активан**

начин константно испољено непријатељство на Балкану, па отуда и није желео да од Македоније прави „јабуку раздора”, али му **требају баријере међу тамошњим народима како би они сарађивали (или се по потреби свађали) под његовим патронатаом**. Отуда је замишљено да Македонија **функционише као нека врста „путне рампе” коју контролишу странци**. И тако је у основи било преко петнаест година. Извесна искакања, као што је у једном периоду било значајније приближавање Бугарској, нису значајније реметила македонску геополитичку архитектуру.

Берлину и Вашингтону милије је да политички и економски регионални примат над Македонијом преузме Турска а културно-образовно-медијски Хрватска (како се на основу деценијског југословенског наслеђа, које се није могло избрисати, не би тамо јаче позиционирала Србија). Но, донекле се толерисао – иако је и он ограничаван – „бугарски продор”, односно „бугарска скретања” некадашњег македонског лидера Љ. Георгиевског. **Најважније је ипак било што више одвојити Македонију од западу вечно сумњивог, а крајем 20. века поготово стигматизованог, српског фактора.**

Пут сарадње

Издазак из окупационе геополитичке матрице наметнут Македонији, кључни је чинилац агресије – која сада прераста из мирнодопске у ратну – са којом се она данас суочава. У Скопљу је 2006. на власт дошао Никола Груевски. Он је повео енергичну политику – без обзира на извесна античка претеривања – за Македонију корисне идентитетско-државне консолидације.

Она је у појединим својим сегментима наилазила на подсмехе како у региону тако и **на Западу, односно тамошњи мондијалистички противници свега националног посматрали су је са презиром**. Ипак, толерисана је као фактор јачања носећих стубова, како се мислило, македонске баријере у срцу православног Балкана. Оно што би наишло на осуду у већим његовим држава јер би било доживљено као претња постмодерно-окупационом систему, у малој Македонији је, у светлу геополитичке улоге која јој је додељена, сматрано прихватљивим (иако не пожељним на интензиван начин како се одвијало).

Међутим, када је из домена унутрашње политике Груевски прешао у домен спољне и тако нарушио наведене геополитичке параметре – ствари су се из корена промениле. Постао је опасан за Запад. Скопље је последњих година почело да се, на темељу заједничких интереса, све озбиљније приближава Београду (који за разлику од осталих суседа ни на који начин не угрожава територијалну целовитост нити идентитет македонске државе и народа).....

Запад руши...

На зграђавање Вашингтона, Берлина и Брисела, учестале су међусобне посете на највишем нивоу и други видови политичке сарадње (која је кулминирала увођењем праксе повременог одржавања заједничких седница влада). Систематски је отпочет рад на томе да нас историја спаја а не раздваја, што се манифестовало и кроз одржавање свечаности посвећених Првом балканском рату (који је од иностраних и домаћих недо-бронамерних замишљен као историјски камен спотицања међу Србима и Македонцима). Ојачана је безбедносна кооперација.

Сатанизација Груевског

Све речено довело је до тога да је Груевски на Западу редефинисан у негативца. Но, пасивно непријатељство према њему прерасло је у (хипер)активно тек када су се на његове српске „грехе“ надовезали и руски. Скопље је упоредно са приближавањем Београду тихо али упорно радило и на јачању спона са Москвом. У том погледу нова, много динамичнија фаза отпочела је када је постао актуелан план изградње гасовода Јужни ток 2 или како се он обично зове Турски ток.

САД и Немачка сломиле су Софију – која је имала кључну регионалну улогу у вези са изградњом Јужног тока – али Руси су уз модификацију одржали пројекат јужног паневропског гасовода тако што су Бугарску замениле Турском и припремили терен да је са Србијом повежу преко Грчке и Македоније. Даље би гасовод ишао старом трасом јер се Орбанова Мађарска показала као много озбиљнија земља од Бугарске, која је због тоталне корумпираности своје политичке елите под притиском спремна да брутално гази сопствене енергетско-економске интересе.

У таквим околностима отпочео је, тамо где је деловало да је тако нешто најлакше извести, нови западни удар по траси реализације руских енергетско-геополитичких планова. Кренуло се у акцију рушења неподобног премијера Македоније. Ради тога је активирана из евроатлантског угла подобра опозиција предвођена Зораном Заевим. Но, с обзиром да је познато да је Груевски мајстор политичких игара те да га је тешко брзо срушити на изборима или изазивањем од стране македонске опозиције немира – активиран је и албански фактор.

Минирање гасовода

Дугорочно Запад жели да се реши Груевског и у Скопљу инсталира власт по својој мери. Краткорочно најважније му је да онемогући изградњу Јужног тока 2. Због тога су подстакнута албанска герилско-терористичка комешања. Ко ће кроз земљу над којом се надвија ратна опасност да гради гасовод? Ем би радови били отежани, ем се шаље порука да саграђено у сваком тренутку може да буде лако разорено бар на неким деоницама, кад год неко у НАТО команди пожели да прекине руски гасни ток.

На унутрашњополитичком плану полази се

од тога да ће народ бити уплашен ратном опасношћу, што ће опозиција постепено искористити за рушење власти. У првом тренутку грађани ће на националној основи да се хомогенизују око ње али потом би помоћу западне и македонске опозиционе пропаганде били деморалисани и страхом удаљени од Груевског. **Циљ је да сваки Македонац утви себи у главу да његова држава није у стању ишта самостално да уради, односно да је за Македонију једини спас „НАТО коњица” а она се плаћа безрезервном покорношћу.** Наравно крајем прошлог века наметнути геополитички принципи – уз јачање већ Охридским споразумом успостављених опасних унутрашњих (кон)федералних постулата (како би Албанци били плаћени за свој рад у корист интереса НАТО-а) – подразумевају се као нешто што мора да добије нов замах.

Храброшћу на агресију

Груевски као озбиљан политичар све то добро схвата! Зато није пристао да игра на туђу музику и тако допусти да не само он већ и македонски национални интереси постепено буду „разједени” уз помоћ евроатлантско-опозиционе и НАТО-албанске киселине. Није насео на замку и пристао да води дефанзивну политику. Напротив, одлучно је прешао у офанзиву. Чим су македонске безбедносне структуре дефинисале где и на који начин се у Македонији активира герилско-терористичка мрежа, по њој су енергично ударили. То макар на неко време може да буде спасоносно за Македонију.

Запад жели да покаже да може у тој земљи да изазове рат, односно ради тога ствара контролисане војно-политичке тензије. Међутим, док је озбиљно ангажован у Украјини не жели већи ратни сукоб на Балкану. Намера му је да по принципу тиха вода брег рони обави свој посао. Али Груевски је озбиљно дигао улог и пореметио такав концепт. Послао је поруку: **ако хоћете контролисане сукобе имаћете прави рат али нећу мирно ићи ка тачки када ћете лако моћи да извршите „егзекуцију”!**

Лично верујем да је Запад схватио поруку па ће се привремено повући. То се види већ из тога што су пре пар дана западни званичници избегавали да подрже легалну македонску владу у борби против тероризма а сада јој наједном чак и НАТО одаје признање за успешно изведену акцију. **Албанци ће на неко време бити враћени у ратно складиште а акценат ће бити стављен на македонску опозицију и њене јурише на власт као би је за рачун Запада а у своју лично-партијску корист срушила!**

И тако ће ствари стајати на Балкану док коначно ту не преовлада свест да нам нема спаса док се не окренемо себи уместо да у домену спољне или унутрашње политике калкулишемо са опаким даровима које нам носе брутални евроатлантски империјалисти. Дobar корак у том правцу је благовремена и искрена подршка коју је у тренутку када је могао да избије озбиљан рат, супротно вољи запада, официјелни Београд пружио Скопљу!

Печат, 20.5.2015.
(Подвукла – Искра)

Драгомир Анђелковић

ДА ЛИ ЋЕ БИТИ „ТУРСКОГ ТОКА“?

Иако је овај пројекат у једном моменту изгледао изванредан, у другом, под опструкцијом тешко је предвидети са сигурношћу његову будућност

Када је крајем прошле године дошло до одустајања од „Јужног тока“ од стране Русије, а због блокаде пројекта од стране Бугарске, која је била под притиском ЕУ и САД, најављена је турско-руска алтернатива. Као и „Јужни ток“, и његова замена „Турски ток“, чија би траса како је планирано ишла по дну Црног мора, па затим у Турску, а после тога преко Грчке, Македоније, Србије, Мађарске и Аустрије до Италије. Или, пак, преко Грчке до Јадрана и онда опет по дну мора до Италије. Но, сада су преговори између руске и турске стране око реализације пројекта који иритира неке кругове у ЕУ и у САД дошли до ћорсокака.

Пројекат реализације новог гасног коридора преко Турске је угрожен због спора око цена гаса. Наиме, **Турска је ову ситуацију у којој је Русија под санкцијама и када је пропao „Јужни ток“, схватила као шансу за велико „снижење цена“ гаса.** Градња гасовода „Турски ток“ је у тесној вези са затезањем у преговорима између руског Гаспрома и турске државне компаније Ботас. Како се сазнаје, **стране су се сагласиле око величине „снижења цене“, али не могу да се сложе око формуле примене нове цене.** Преговори због тога стоје у месту неколико недеља, а обе стране упорно стоје на својим позицијама, настојећи да исцрпе другу страну и присиле на попуштање.

При томе су због ове блокаде преговора обе стране у значајним губицима, који се мере у стотинама милиона долара. **Због овог затезања Турска је принуђена да купује руски гас 100 долара скупље од средње европске цене овог енергента.** У овом тренутку Турска купује руски гас за 370 долара за хиљаду кубика. Гаспром жели да што пре започне градњу гасовода, а Анкара то одлаже. **Доказ за то је раст увоза неруског гаса у Турску, због чега су руске испоруке овог енергента у априлу пале за 38 процената.** Треба приметити да је Гаспром после доста преговора пристао да снизи цене гаса приватним турским компанијама. Оне су га до сада плаћале по 374 долара за хиљаду кубика, што је цена из 2014. године, а од другог квартала ће плаћати 260 долара. Турска је прошле године од Русије купила више од 27 милијарди кубика гаса.

Ова блокада преговора око гасовода кроз Турску је само део шире геополитичке

панораме сучељавања Запада и Русије, пре свега САД и Русије. Сукоб око Украјине има у себи јаку мотивацију код америчких стратега за успостављања контроле над овом великом земљом и над њеним енергетским коридорима. Једна од првих одлука нових власти после прошлогодишњег пуча у Кијеву је да се контрола над гасоводима из руку Европљана препусти Американцима, који су и ментори садашње, владајуће гарнитуре. Сада САД има контролу над украјинским гасоводима, што је чињеница на коју не пристаје Русија. Европа је, додуше невољно, прихватила да изгуби контролу над сопственим снабдевањем овим стратешки важним енергентом.

Притиснута од стране атлантског лобија, ЕУ је ушла у енергетски конфликт са Русијом. **Најзначајнија одлука ЕУ, коју бисмо описали као објаву „рата“, јесте блокада пројекта Јужни ток преко својих услова, којим се намеће руској страни да и други могу транспортовати свој гас руским гасоводом.** Русија је то одбила, као понижење које, ако би на њега пристали значило би да су они нешто градили, а да то користи конкуренција да им обори цене гаса и профит од његове продаје. Но, европски кругови које иритира зависност од руског гаса, а и који искрено или не прихватају и вашингтонска упозорења да ће енергетска зависност неминовно постати и економска и политичка. То наравно делује логично иако у руском случају не видимо геополитичке амбиције да се преко гаса утиче на политику држава које купују руски гас. Идеолошка параноја ојачана јасним интересима прави чуда у главама.

Последица овог конфликта ЕУ – Русија иза кога стоји „Велики брат“ је да су се Руси одлучили на ризичан одговор. Тако је Алексеј Милер почетком априла најавио да ће Гаспром за четири године прекинути транспорт гаса преко Украјине. Он је тада рекао о ЕУ да то „што нису дали да се реализује пројекат 'Јужни ток' се своди на то што Гаспром није био спреман да ради по правилима трећег енергетског пакета и европског законодавства. Што је неправда. Циљ је био да се сачува статус кво – то јест да и даље гас иде преко Украјине. Ниједног другог циља није било за блокаду 'Јужног тока'“ – закључио је Милер. **Сада Русија настоји да избаци Украјину као транзитну земљу за гас, што неће бити нимало лако, јер се томе противе и САД, а очигледно и ЕУ.**

Русија верује да ће „заобилазак

Да ли ће бити...

Украјине“ бити могућ, јер се Немачка и њени суседи снабдевају преко „Северног тока“ а други ће то моћи захваљујући пројекту „Турски ток“. Русија ће имати стратешки избор, јер ће тада бити готов и гасовод према Кини, па ЕУ неће бити једини велики купац. Но, поставља се питање да ли ће руски гас ићи преко Украјине и ако не буде реализован „Турски ток“. Ово је нарочито значајно за земље Балкана и Италије. Треба подсетити да је „Јужни ток“ био пре свега пројекат Италије и Русије, Берлусконија и Путина. Због тог пројекта, као „руски партнер“, и сам Берлускони је дошао под удар те се морао повући са власти. Осим тога, „Јужни ток“ је имао утицај на промене неколико влада на Балкану или на изазивање политичких криза.

Брисел као атлантски одговор на руске пројекте и на параноју због зависности од руског гаса лансира свој пројекат „Јужног коридора“. Циљ је да се 2019. године дође до елиминације енергетске зависности од Русије, тако што би се гасом снабдевали из земаља Блиског истока и каспијског региона, које имају богате резерве гаса, али до сада нису решени механизми транспорта (гасоводи или бродови). Овај пројекат је лансиран још давне 2008, али се сада због стратешких мотива и сукоба у Украјини настоји започети реализација. У пројекту би, осим ЕУ, учествовали: Азербејџан, Грузија, Египат, Ирак, Казахстан, Туркменистан, као и Турска. Говори се и о могућности да у пројекту учествују и Иран и Узбекистан. Јасна је геополитичка суштина овог пројекта – заобићи Русију и као извора енергента и као онога ко га транспортује због конфликта Америке и Русије, који неки називају „Хладни рат 2“. Но многи су скептични око овог пројекта због недовољне количине гаса за растуће европске потребе, а који се у овом моменту може добити у Азербејџану, као и због високе цене пројекта гасовода.

Због свега тога што се дешавало са „европским коридором“, а и због „снижења цена“ гаса Турска је била мотивисана да реализује велики пројекат гасовода заједно са руским партнерима. У фебруару су око руско-турског енергетског пројекта стизале добре вести – договорена је траса гасовода између две стране. Поред турске заинтересовани за гасовод су и балканске земље и Мађарска. Но значајни су отпори овом пројекту у Вашингтону и Бриселу, што ствар значајно компликује. Вести о покушају пуча у Скопљу или пак о нападу албанских терориста на територију Македоније аналитичари доводе у везу са односом ове мале, сиромашне и подељне државе према „руској понуди“. Због руске одлу-

ке да за четри године прекину транспорт гаса преко Украјине би неке државе Балкана и ЕУ, а које не прихвате реализацију овог гасног пројекта могле остати без овог енергента. Са друге стране, **ризикују проблеме са западним центрима моћи и дестабилизацију државе ако прихвате „руски гасовод“.** Као по оној, „ко узме кајаће се, ко не узме још више ће се кајати“.

Русија је спремна, као опцију, и да изгради гасовод до турско-грчке границе и да чека промену односа снага у ЕУ, те ново „зелено светло“ за даљу градњу гасоводе преко земаља ЕУ и Балкана. То је опет наравно у вези са сукобом у Украјини. Ако се тамо наставе ратна дејства амерички притисак на земље ЕУ и Балкана ће бити тако висок да ће онемогућити реализацију пројекта реализације гасовода, нарочито на „слабим карикама“. Поред гасовода „Северни ток“ који има капацитет 35 милијарди кубика гаса, постоје и други гасни коридори који иду мимо Украјине. То је и Јамал – Западна Европа који пролази преко Белорусије и Пољске са 20 милијарди кубика капацитета. Поред тога постоји и гасовод којим се снабдевају земље Балтика. До 2019. године би требао да се заврши градња великог постројења на Јамалу, којим се гас под притиском транспортује мимо гасовода. До тада ће доста гаса протећи гасоводима Евроазије, а у политичком погледу су до тада могуће и значајне промене и преокрети попут оног који се десио у Украјини.

Сада се очигледно нешто десило када су преговори око руско-турског гасовода укочени. Потврда да је ствар озбиљна је и Путинова посета Јерменији, током које је одао почаст жртвама турског геноцида над Јерменима. На ово је Анкара очекивано реаговала врло оштро и нервозно. Тако се римском Папи, који је исто тако говорио о геноциду над Јерменима, придружио и руски председник и тиме Турску довео у незгодну позицију. Ово је очигледно руско упозорење Анкари да не попусти пред притисцима Запада и да не игра дволичне игре око изградње заједничког гасовода. Турска неоосманистичка политика је врло прагматична и настоји да тргује у Вашингтону са „руском понудом“ као адутом у комплексним односима „играча“ на Блиском истоку и Балкану. Наравно да се Русији не свиђа идеја да њен гасовод буде жртвована турска монета за подкусуривање са Вашингтоном и Бриселом. Стога и Анкара мора бити спремна на контрамере Москве у случају отказивања пројекта. Било како било – иако је овај пројекат у једном моменту изгледао извештан, у другом, под опструкцијом тешко је предвидети са сигурношћу његову будућност.

Видовдан, 7.5.2015.
(Подвукла – Искра)

БРАНКО РАДУН

ПОКЛОНИЧКО ПУТОВАЊЕ У ЈАСЕНОВАЦ

Чудан је и необичан сваки позив на поклоничко путовање. Из једне стварности идемо у сусрет другој. Из успаваног и помало мемљивог града, идемо у посету нашим рођацима и сродницима који су у Царству небеском. Земља их не беше достојна и на њих се обрушила сила зла у којем свет и лежи. Али они и по свом узлету на небо и данас пројављују силу васкрсења и вечности у овој долини плача. У стварности у којој влада континуитет стреса, у којој се са муком боримо да очувамо мир у својој души идемо ка месту најужаснијег страдања. Та трагедија узнемирава, али знамо да ће немир који нас прати у сусрету са Јасеновцем прећи у узвишени трепет у којем се предокушава спокој.

У поноћ 21. априла кренули смо аутобусом испред железничке станице. Путовање је организовано поводом седамдесет година од пробоја заточеника из логора Јасеновац (22. април 1945). Обезбеђен је бесплатан аутобус за оне који су имали жеље и воље да посете место највећег страдања Срба у 20. веку. Организатор поласка аутобуса из Новог Сада је био Одбор за културу памћења удружења Зрно Словесности, који воде Дарко Милојковић, Радмила Хајдер и Горан Ракић. На самом почетку, после прозивке и евиденције путника, прочитана је молитва и подељени су ланч пакети, које су обезбедили господин Огњен Мучибабић и пекара Константин.

Пут до границе је био миран. Већ на граници, на хрватској страни долази до мањих неугодности. Излазак целог аутобуса на оверу пасоша, затим поприлично дуго задржавање уз објашњење да морамо сачекати два аутобуса из Београда и да ћемо имати полицијску пратњу коју нисмо тражили. После ћемо схватити зашто је та пратња била неопходна, као и упозорење да нигде не скрећемо са задате маршруте. Полицајци су углавном били љубазни, сем једног пред самим спомен-подручјем Јасеновца који нам је поприлично нервозно није дозволио да одемо до тоалета на једном паркингу на аутопуту.

Музеј је био затворен, иако се у њему и нема Бог зна шта видети. Разлог ових додатних мера опреза схватили смо тек после подне – била је посета хрватске председнице. Она је спомен-подручје посетила инкогнито, док су народ и свештенство били у цркви, и одала почаст жртвама нејавивши се никоме. Та немушта посета председнице, као и, рекло би се, пре шепртљавост него лоша намера хрватске полиције, говори о проблему суочавања са геноцидом над Србима нове „неовисне” државе Хрватске. Као да се цело хрватско друштво збуни кад „Каинов ожиљак” који они игноришу постане очигледно видљив.

Зоран Вучић, који ради у Патријаршији и

био је вођа београдске групе, успео је да замоли кустоса (чије име овога пута нећемо помињати) да нам каже коју реч. Сувишно је рећи да и он, као и многи Срби из Хрватске, нарочито запослени у државним установама, има неку срнећу опрезност. Зато је и замолио да га не снимамо. Скроман и паметан младић има већ поприлично искуство јер већ десет година ради у музеју. Веома лепо, коректно и детаљно нам је причао о логору, као и о прогону логораша и о последњем великом страдању. Том приликом је више од хиљаду људи који су покушали пробој преживело њих свега око деведесет. Поставља се питање шта су партизани као вајни ослободиоци радили, зашто су толико чекали и одуговлачили са ослобађањем логора. Зашто партизани нису ни покушали да ослободе Јасеновац. Дејан Мотл, кустос из Доње Градине, препоручио нам је књигу Зашто Јасеновац није ослобођен од аутора Славка Комарице и Славка Одића, која говори о овој теми и осветљава овај проблем. Наш кустос у Јасеновцу био је прекидан непријатним упадицама и ригидним и не баш утемељеним ставовима, који су долазили од неколико посетилаца. Разних упадица, трзавица и међусобица било је и пре његовог говора, тако да се стиче утисак да смо народ који тешко може да се сабере и оствари једномислије и једнодушност чак и на месту оваквог страдања. Зато смо се и осамљивали по мањим групама.

Сасвим је друга слика била код манастира у месту Јасеновац, односно код Цркве рођења Светог Јована Претече. Могло би се рећи да се сабрао мали архијерејски сабор – Патријарх и око двадесет владика – а људи око цркве изображавали су народну саборност каква је описана на крају „Горског вијенца”. Било је дирљиво видети мало српско стадо сакупљено са свих страна како се савија око своје светиње, шћуђурени као врапчићи под стрехом. Али та мала заједница носила је сведочанство о постојаности живота и о неуништивости српског народа до краја века. На улазу у манастирску порту „Чувари Христовог гроба” из Врлике у народним ношњама и у шпалиру, попут неких народних витезова, дочекују Патријарха и владике. Посебно је био импресиван долазак владике славонског Јована. Озареног лица, са неким чудним расположењем, у којем се комбинује спокој достојанства и одушевљење, улази међу народ. Он није дошао на комеморацију већ да прослави победитеље смрти, да се причисти са сабраћом архијерејима и верним народом, а потом да освети колач у славу Божју а у част новомученика српских, да своје молитве, муке и вапаје за Царством небеским упути онима који су га кроз крв и патње задобили. Питам га како је у новострадалној Славонији. „Како је? Дођите и видите, проведите овде неколико дана, погледајте ове куће окол (које носе ожиљке рата) – и све ће вам бити јасно.”

Поклоничко путовање...

После литургије крећемо ка спомен-подручју. Леп дан, пролетњи, сунчан. Рода клепеће са стуба поред цркве. Да није оних ожиљака на кућама, на које је указао владика Јован, слика скоро па идилична. Ти ожиљци, али и графити пуни мржње, засецају нам се у свест и подсећају да је геноцид настављен и крајем прошлог века – протеривањем Срба са својих огњишта.

Молитва на спомен-подручју подсетила ме је на Беседу на Гори. На највећој хумци, практично брдашцету, архијереји и свештеници узносе молитву. Поред њих два часна крста донеше – на из Јерусалима. Ми, народ, ту око њих, у подножју хумке. Беседа митрополита Амфилохија била је торжествена. Владика Атанасије сагнуо главу, жмури и подсећа митрополита на имена новомученика. Пребира у глави, као да је духом узнет у галерију тих светих ликова.

После смо били у Доњој Градини. Веома љубазан наш домаћин кустос Дејан Мотл. Паметан, скроман и трудољубив. Потпуни контраст застрашујућем немару српских власти, како у Републици Српској, а ништа боље ако не и горе, онима у Србији. „Немар је највећи непријатељ човеков“, рече владика Атанасије, онако успут, при повратку са спомен-подручја. Мотл нам је поделио зборнике и сведочанства о Јасеновцу које издаје Спомен-подручје Доња Градина. Представио нам је исцрпно ово место страдања, као и проблеме у одржавању сведочанства са којима се суочавају запослени. У парку код споменика Светлана Стевић је отпевала народну песму у којој се разоткрива тајна зла и ужас клања. И сада ми није добро када се сетим.

У повратку опет гњаважа на граници Републике Српске и Хрватске, криво нам је што због ових одуговлачења не можемо да обиђемо Кућанце, родно село Патријарха Павла. Ипак, свесни смо да се кући не враћамо исти. Кренули смо на место страдања и патње а прошли путем живота. Надахнути благодаћу у сусрету са светињом, враћамо се задовољни, не осећајући умор, јер смо свесни да смо бар мало и на овом путу пробразили себе.

„Чудан је и необичан сваки позив на поклоничко путовање. Из једне стварности идемо у сусрет другој. Из успаваног и помало мемљивог града, идемо у посету нашим рођацима и сродницима који су у Царству небеском. Земља их не беше достојна и на њих се обрушила сила зла у којем свет и лежи. Али они и по свом узлету на небо и данас пројављују силу васкрсења и вечности у овој долини плача. У стварности у којој влада континуитет стреса, у којој се са муком боримо да очувамо мир у својој души идемо ка месту најужаснијег страдања. Та трагедија узнемирава, али знамо да ће немир који нас прати у сусрету са Јасеновцем прећи у узвишени трепет у којем се предокушава спокој.

Српски културни клуб
15.5.2015.

Владислав Ђорђевић

Протести у Македонији су нова етапа у борби између РФ и Запада

Серију антивладиних протеста који су захватили Македонију изазвали су упорни покушаји Запада да издејствује смену политичког режима у овој балканској земљи, изјавио је амерички политиколог српског порекла, главни уредник америчког листа „Chronicles“ Срђа Трифковић у интервјуу за РТ.

„Све се одиграва према класичном сценарију смене режима који је пре много година развио Џон Шарп (политиколог, аутор теорије о ненасилној политичкој борби – прим. уред.). Тешко да ће овај пут у Македонији оваква тактика бити ефикасна, јер се ради само о хиљадама, а не о десетинама хиљада демонстраната“, сматра стручњак.

По његовом мишљењу, лидер македонских социјалиста Зоран Заев нема никаквог повода да очекује да ће премијер Никола Груевски да „спакује кофере“ и оде. Заев се налази под притиском како Запада, који је опозиционарима доставио информације о наводно незаконитим потезима представника власти, тако и албанских терориста, и зато је његов простор за маневрисање веома ограничен.

„Не мислим да ће се све то завршити за дан или два још једном оставком председника“, сматра политиколог.

Вашингтон и Брисел опицавају пулс ове кризе од самог почетка, сигуран је Трифковић. Геополитички узрок уплитања Запада у унутрашњу ситуацију у Македонији је намера премијера Груевског да размотри могућност да кроз ову земљу прође део гасовода „Турски ток“.

Када се Бугарска нашла под истим таквим притиском Запада, била је принуђена да одустане од руског пројекта транзита гаса у Европу преко Балкана. Следећа на реду је Македонија, сматра Трифковић. Чим се сазнало за намеру Груевског поводом „Турског тока“, он је за Запад постао „мета“ и „корумпирани националиста“.

„Ми видимо невероватну сцену са појавом шефа делегације Европске уније у Скопљу међу демонстрантима. Очигледно је да подстрек за смену режима долази из Брисела и Вашингтона, а да се узроци протеста везују за дејства албанских терориста у Куманову 9. маја. Сматрам да смо сведоци још једне епизоде дуготрајне геополитичке борбе између САД и њихових европских пријатеља са једне стране и Русије са друге стране“, изјавио је политиколог.

Мрежа „РТ“, 19.5.2015.
(Подвукла – Искра)

Срђа Трифковић

Сједињене Државе спремне да због одбране долара започну светски рат?

САД су светски лидер у области финансија, али су Кинези већ престигли Американце по обиму БДП. Број доларских новчаница које излазе из штампарске машине вишеструко премашује све што ствара економија САД. Њихове златне резерве покривају само део процента укупне масе „зелених“

Победом у трећем светском рату, САД би се ослободиле дугова: једноставно би из свог биланса отписале кредите земаља које одреде као кривце за отпочињање рата. Штавише, Америка може да окривљене „оглоби“ репарацијама и контрибуцијама. Постоје и други начини: емитовање нових долара и обавезивање власника старих да докажу њихово легално порекло

Постоји још једна варијанта: пошто ликвидирају финансијска тржишта – Американци могу девалвирати долар и сву његову масу пустити на тржишта робе. Настаће хиперинфлација, долари ће се претворити у отпад који ће остати у Кини, Јапану и код других кредитора САД, а они ће емитовати нову валуту, на пример „амеро“ (његово увођење разматра се већ неколико година)

ДОЛАР формално сада има добру позицију. Удео америчког долара у операцијама на девизном тржишту износи око 87%, док је удео евра знатно мањи.

Проблем је у томе што САД као светски лидер у области финансија више нису лидер у области реалне економије. Удео САД у светском БДП износи око 20%. Кинези су већ престигли Американце по обиму БДП, а при том у операцијама на девизном тржишту јуан учествује нешто мало више од 2%.

Диспропорција била је приметна већ крајем XIX – почетком XX века. Према обиму индустријске и пољопривредне производње, тада су САД доспеле на прво место и потиснуле Велику Британију. Али, фунта стерлинга остала је, као и раније, светска валута и да би је свргнули с престола и на њега поставили долар светски банкар **и су приредили два светска рата.**

Није искључено да ће власницима штампарске машине Система федералних резерви САД ради очувања доминантног положаја „зеленог“ бити потребан и трећи...

Акционари Система федералних резерви имају неколико разлога за отпочињање рата.

Више нема рационалних економских стимуланса за добијање америчке валуте. Број доларских новчаница које излазе из штампарске машине вишеструко премашује све што ствара економија САД. Њихове златне резерве покривају само део процента укупне масе „зелених“.

Таква „роба“ може се пласирати само на један начин – силом и главно покриће долара постале су Оружане снаге САД. Либијски лидер Моамер Гадафи убијен је само због тога што је у обрачунима за нафту прешао са долара на евро и планирао да пређе на златни динар. САД се уопште нису окомиле на Иран због нуклеарног програма, већ због одустајања од коришћења долара.

Власницима штампарске машине потребне су операције за дестабилизацију ситуације у разли-

личитим деловима света и ради учвршћивања курса долара. Када се и у Европи и у Азији одвијају ратна дејства онда се, без обзира на економску деградацију, Северна Америка претвара у вештачко „острво стабилности“.

Новац из читавог света „јури“ у САД повећавајући курс долара. Скуп долар обезбеђује Сједињеним Државама јефтин увоз и омогућава да по читавом свету јефтино купују природне ресурсе, предузећа, некретнине. На крају, велики рат помоћи ће САД да реши сопствене економске проблеме од којих је један од најакутнијих – све већи државни дуг.

У августу 2014. тај дуг је износио 107% БДП. Док је у САД пуним капацитетом радила штампарска машина и каматне стопе биле ниске, његово сервисирање није стварало тешкоће. Међутим, емисија долара се смањује, стопе ће расти, а трошкови за сервисирање државног дуга могу достићи половину буџета те земље.

У таквој ситуацији, владајући кругови САД могу се присетити историје.

Уочи Првог светског рата Америка је имала гигантски спољни дуг. Међутим, после рата САД су постале највећи кредитор, а после Другог светског рата сконцентрисале су 70% светских резерви злата.

Победом у трећем светском рату САД такође могу да се ослободе дугова: једноставно из свог биланса отпишу кредите земаља које одреде да су криве због отпочињања рата. Штавише, Америка може окривљене да „оглоби“ репарацијама и контрибуцијама. Постоје и други начини за анулирање дугова, на пример, емитовање нових долара и обавезивање власника старих да докажу њихово легално порекло.

Постоји још једна варијанта: пошто ликвидирају финансијска тржишта – Американци могу девалвирати долар и сву његову масу пустити на тржишта робе. Настаће хиперинфлација, долари ће се претворити у отпад који ће остати у Кини, Јапану и код других кредитора САД, а они ће емитовати нову валуту, на пример „амеро“ (његово увођење разматра се већ неколико година).

Не треба заборавити да између акционара СФР нема узајамне сагласности. Ту се боре два моћна клана – Рокфелери и Ротшилди, од којих су први нафтни магнати, управо она партија рата која жели на све начине да очува доминацију долара. Наслеђе других је – злато. Они су изгубили део својих позиција током 1970-их година када је нафта повезана са доларом и желе да се реванширају.

Ротшилди желе да врате златни стандард и да јуан постане „златан“. Али, њима би сасвим одговарала и варијанта мултивалутних зона које су постојале до Другог светског рата. Као јединица за размену између зона највероватније би се користило злато.

Факти, 20.5.2015.
(Подвукла – Искра)

Валентин КАТАСОНОВ
Превела Ксенија Трајковић

ПОМЕН И ПРОСЛАВА ЂУРЂЕВДАНА У НОВОМ САДУ

Дана 23. априла, након вечерње службе у цркви у Новом Саду, заједница окупљена око некадашњег часописа, а данас интернет сајта „Ново Видело“ сабрала се да молитвено обележи 70. годишњицу упокојења блаженопочившег нам учитеља и путовође Димитрија Љотића.

На спомену души уснулог слуге Божијег Димитрија окупило се 30-ак поштовалаца и следбеника његове вечно актуелне мисли, а саму заупокојну службу служила су два свештеника. Након службе, свештеник је одржао пригодну беседу, у којој је подсетио све присутне на мисао вечно актуелну за српски народ, мисао изложу у књижици „Светло истине“, збирци предавања Димитрија Љотића одржаних у Словенији 1945. године, која нас све упућује ка Христу и Јеванђељу. Свештеник је навео и да је први пут после 85 година, након деценија комунистичког ропства, у цркви Светог Ђорђа на Опленцу извршено освећење бригадних застава Војске Србије, што је догађај без преседана у новијој историји српског народа.

"То је четврто свечано освећење српских војних застава у три последња века, односно од оснивања модерне српске државе, због чега је овај догађај још важнији и величанственији", напоменуо је свештеник и подсетио присутне на улогу свештенства и Цркве у Другом светском рату, а поготово на учешће великих црвених духовника у животу војника припадника Српског добровољачког корпуса.

Након беседе свештеника, реч су узели чланови заједнице око Новог Видела и том приликом истакли да је дивна околност то што се 70. годишњица Димитрија Љотића поклопила са великим хришћанским празником Цвети, даном уласка Господа Исуса Христа у Јерусалим.

Том приликом смо се подсетили још једне важне чињенице, да је кнез Милош, такође на празник Цвети, на народном сабору у Такову огласио устанак против Турака. Управо тада, на Цвети 1815. године, почела је обнова српске државности.

"Са друге стране, празник Цвети јесте задивљујућ због владајућег духа којим су били преплављени становници древног града Јерусалима. Чувши да долази Спаситељ, онај што је васкрсао Лазара, мноштво народа дошло је да дочека Спаситеља света", речено је том приликом и додато да су једни дочекивали Христа с палминим гранчицама у руци, а други бацали своје хаљине на пут куда ће проћи. Истакнуто је и да је међу народом било много деце која су, иако нису знала да говоре, могла

да осете присуство Богочовека и Љубав коју је Он носио са собом.

"Само неколико дана касније, исти они који су Христа дочекивали, сада су узвикивали 'Распни га, распни', а то је било могуће због страха који паралише. Управо је тадашња мрежа шпијуна и доушника службе безбедности пуштена у народ, да шири страх и да промени владајући дух", чули смо те вечери.

Наш задатак данас је, чули смо још, да се боримо против страха у нама, који је ирационалан и који је често производ манипулације разних смутљиваца и сарадника служби, да никада не дође до промене владајућег духа, а самим тим и смене трулог политичког система.

Заједница окупљена око Новог Видела прославила је у Новом Саду и своју крсну славу – Светог великомученика и победоносца Георгија. Након резања славског колача и призивања свештеничког благослова на заједницу, молитвама Светог Георгија, да свако од нас истраје у подвигу због којег је призван у овај свет, на скупу је речено да "и од тежег има теже, а од лакшег лакше", те да сви требамо да се трудимо, а да ће Бог благословити сваку жртву.

Од присутних смо се подсетили да се кољиво припрема за покој душе предака и сродника, а да су многи наши духовни преци управо у ово време пре 70 година, након издаје Британаца, мучки пострадали на Кочевском рогу у Словенији, те да ми данас требамо да сведочимо да њихова жртва није била узалудна.

Основна мисао нашег окупљања, додато је на Слави, јесте заветна заједница коју морамо да очувамо у овом систему који ће постајати све гори, како дух индивидуализма све више дроби сваку заједницу, па и самог човека.

"Они хоће да нам униште безинтересну заједницу, јер друштво и заједница често нису иста ствар, чак друштво и његов систем институција понекада стоји насупрот заједници", наглашено је на скупу.

Заједнице постоје разне, али постоје и вредносне, окупљене око Господа Исуса Христа, као највеће вредности, али и са свим народним наслеђем које је остало, а које требамо да се трудимо да обновимо или да барем сачувамо, онолико колико то буде у нашој моћи, закључено је на прослави Светог великомученика и победоносца Георгија у Новом Саду.

Сајт: 'Ново Видело'

ПРИЛОЗИ ИСКРИ

У знак сећања на новопреминуле Радослава-Тошу Тодоровића и Добровојоја Ђукића

Драгица Лазаревић са породицом £ 20

За покој душе и у знак сећања на доброг и вредног друга Марка Сунаре. Вечан му помен!

Андра Мандић \$ 100

За покој душе драгог друга Марка Сунаре, дугогодишњег секретара 'Јадрана' уз захвалност за његов рад у удружењу. Вечна му памјат!

Чланови / це удружења 'Јадран' \$ 50

За покој душе драгог друга Марка Сунаре уз молитве Господу да његову душу прими у Цраство Небеско и подари му мир и спасење

Сека Ојдровић \$ 40

Са неизмерним болом молим се Господу да племениту душу мога супруга Марка прими у вечни мир Царства Свога Рада Сунара

\$ 500

На дан Св. Великомученика Георгија, сећање на наше драге који нису више са нама: Ранка Попадића, Душана Миловановића и Омиљка Попадића. Вјечна им памјат!

Вера Попадић K\$ 50

О Ђурђевданској прослави, 9. маја 2015. – Миодраг Бркић K\$ 50

„ISKRA” SLOBODNI JUGOSLOVENSKI LIST

Administracija i Uredništvo
Iskra Periodical
(Publisher)

17 Harvelin Park,
Todmorden, Lancs
OL14 6HX, England.

E-mail: vdj@talktalk.net
Odgovorni urednik (Editor):
Vladimir Ljotić.

Rukopisi se ne vraćaju. Članci objavljeni sa inicijalima ili punim imenom autora, ne predstavljaju obavezno mišljenje redakcije.

„Iskra” izlazi svakog 1. u mesecu.
Typeset and printed by
Artprint media doo, Novi Sad, Serbia

Godišnja pretplata za „Iskra” (običnom poštom) £16 ili odgovarajuća vrednost u drugim valutama (Euro 28). Avionskom poštom godišnja pretplata iznosi za SAD, Kanadu i zemlje Južne Amerike £20, a za Australiju, Novi Zeland i zemlje Azije £23 ili odgovarajuća vrednost u drugim valutama.

Čekove za „Iskra Periodical” slati na adresu
Poverenika za Englesku

Poverenici: AMERIKA: „Jadran”, c/o D. Ojdrović 2225 N. 106th St. Wauwatosa, WI. 53226, U.S.A. — AUSTRALIJA: Malešević Bogdan, 3/37 Aintree Rd, Glen Iris, Vic.3146 — ENGLESKA: Mirjana Ljotić, 17 Harvelin Park, Todmorden, OL14 6HX (Čekovi da glase na *Iskra Periodical*) — KANADA: Danica Pavlica, 10534, Keating Cresc. Forest Glade, Windsor - Ont. N8R 1T5 — FRANCUSKA: Trajanka Darda, 58, rue de Crevecoeur, 93300 Aubervilliers - Paris. - NEMAČKA: D. Jakovljević, Falkstrasse 93, 60487 Frankfurt am Main.

СЛАВА ДОБРОВОЉАЦА У ЕНГЛЕСКОЈ

Ђурђевдан, слава Српских добровољаца, одржана је 10. маја ове године, у Бирмингему.

Литургију у цркви Лазарици служио је новодошли парох. о. Ненад Поповић, а потом и сечења колача у славу Св. Великомученика и победоносца Георгија. У обреду су учествовали, поред о. Ненада, као домаћини неколико добровољаца-ветерана из Бирмингема и околине, на челу са протојерејом-ставрофором о. Миленком Зебићем.

Овогодишња слава одржана је захваљујући нашим пожртвованим домаћицама, сродницима и потомцима добровољаца, на челу са нашом Даницом Еванс (кћерком нашег покојног старијег друга, инжењера Драгутина Јакшића). Она је позвала и окупила дубоко дирнуте добровољце-ветеране и са другим нашим вредним домаћицама припремила у црквеној сали издашну славску трпезу за велики број славара и учесника.

Искра

Прилози...

За покој душе драгог друга Марка Сунаре. Вечна му памјат!

Сека Добровић \$ 100

Сећање на нашег драгог од најраније младости друга Марка Сунаре, који је зрачио својом добротој и узорношћу и као Хрват, напустио свој родни Шибеник и отишао у Србију да се са српским добровољцима бори против комуниста.

Душан Поповић A\$ 50

Миро Поповић A\$ 50

Место воштанице на гробове: Хрвоја Магазиновића и његове супруге Зоре; Мирослава и Веселина Кесића; Марка Сунаре. Марковој супрузи, драгој Ради, и осталој породици моје најискреније саучешће.

Вера Попадић K\$ 50

Заједнички прилог са славе Св. Великомученика Георгија у Торонту, 9. маја 2015. K\$ 155

Покој души драгом зету и течи Марку Сунари, да му Свевишњи подари рајско насеље

Бранислав, Вукица, Нада и Гина Драгутиновић \$ 100

За покој душе драгог мужа Добровоја Ђукић

супруга Бисерка Ђукић £ 20

За покој душе кума Добровоја Ђукић

Недељко и Снежана Кодић £ 20

За покој душа Марка Сунаре и Хрвоја Магазиновића

Милан Билбија K\$ 100

ДОБРОВОЉАЧКА СЛАВА У КАНАДИ

У цркви Сабор свих српских светитеља у Мисиауги, два протојереја-ставрофора Првослав Пурић и Михајло Додер служили су у суботу 9. маја парастос погинулим и преминулим Српским добровољцима у Канади и њиховим супругама. На челу дугачке листе налазила су имена Димитрија, Милана, Косте, Јакова. Док је прота Додер читао 142 имена покојника, присутни су појили „Господи помилуј”.

После парастоса у цркви присутни су прешли у салу Српског центра на славу Српских добровољаца Светог Георгија. Овогодишња кума славе била је Александра (Саша) Додић, супруга покојног Радомира (Радета) Додића. После резање славског колача обављено је сликање свих присутних. Вредне чланице Кола српских сестара Краљице Александра служиле су укусу трпезу.

Прво је поздравила присутне старешина у Канади вредна Даница Павлица. Затим је кратко говорио најстарији добровољаца, Миодраг Бркић, који је дошао са сином и унуком. Бора Драгашевић, руководилац програма, је пренео поздраве Милана Билбије из Судбурија, који је хтео да присуствује слављу и послао прилог, али је одустао због здравља. Затим је говорила Џин Миловановић, удовица Душка (Гембеша) Миловановића, која се вратила из Флориде, где је на прослави „Лајфлајн” хуманитарне организације имала част да поклати прицице Ката-рини књигу коју су писале супруге Срп-ских добровољаца. Сав новац од продаје књиге отишао је српској сирочади.

На крају је домаћица славе, Саша Додић, говорила о свом Радету, добровољцу из Првог пука СДК који је за храброст награђен медаљом Милоша Обилића. Сећала се првог сусрета у Енглеској када је приметила лепог коловођу Радета, своју љубав на први поглед. Више од педесет година били су у браку и изродили двојицу угледних синова.

Било нас је укупно тридесет двоје на слави, а само пет преживелих добровољаца: Миодраг Бркић, Васа Кошевић, Драган Николић, Стојан Арсенијевић и Бора Драгашевић. У атмосфери искренности и добровољачке љубави за идеале за које смо били спремни да жртвујемо своје животе, осећај духовног заједништва пленио је срца свих присутних.

Домаћица за следећу славу, именоват ćemo идуће године.

Нека је слава свим нашим ратним друговима и другарицама. Вечан им спомен!

Б. Д.

ПАЖЊА ОНИМА КОЈИ ЖЕЛЕ ДА ПРАТЕ ПИСАЊЕ ИСКРЕ

Они који желе да прате писање Искре, а исту не примају штампа-ну, могу наћи сваки њен број, почев од јануара 1998. до данас; такође и све броје за прве две године Искре 1949 и 1950, као и другу сродну литературу – читати их или 'преузети' (download) – на сајту „Ново видело” <<http://www.novo-video.com>>.

Онај који би рекао да политика, по правилу, нема везе са честитошћу и после тога мирно спава нека зна да је најнебрижљивији домаћин и најбездушнији отац који се може замислити.

Народ је осећањем, навикама, изрекама, везан за закон... Наш је закон врло кратак, али зато врло велики. Он има само три принципа: домаћинство, чојство и јунаштво. То је закон нашег народа!

ЗАШТО НАПАДАЈУ ЦРКВУ ИЛИ ГЛОБАЛНА РЕЛИГИЈА И ЛОКАЛНЕ СМЕТЊЕ

„Та религија вас, упркос вама, одржава”, приметео је Рајс, упозоравајући Србе да не нестану као народ

Познато је да се годинама уназад, прецизније од „демократских промена” 2000. године, у појединим домаћим медијима води подмукла кампања против Српске православне цркве. Да је реч о добро уштимованом оркестру, говори препознатљив манир, према коме се ови напади препознају тако што често долазе са наизглед супротстављених фронтова, које углавном повезује другосрбијански, (про)западни дух. Клише је мање-више исти и напади се разликују само по томе да ли се тесктовима пласирају вулгарно-булеварски, чиме се претендује на освајање површнице публике, или су увијени у обланду бојазни због наводно нарушеног фамозног секуларизма, као хладног оружја у рукама демократије, чиме се гађа онај део публике који тежи „европским вредностима”.

ГЛАДНИ ТЕЛОМ И ГЛАДНИ ДУХОМ

У медијском черечењу Цркве, свештенство се представља као скуп бескрупулозних лопова преобучених у мантије. Нешто ређе, али једнако агресивно, и као скуп перверзњака који, што је посебно занимљиво, од свих настраности највише воли папу. Далеко од тога да је стање у СПЦ савршено, али је симптоматично који се мотиви крију иза атака на њу, а није згорег обратити пажњу и на то ко говори, пре него на то шта је речено.

Ако знамо да се више од шест милиона грађана Србије, према последњем попису, изјаснило да су православне вероисповести, да од тог броја већина њих виђа свештеника само на свадби или сахрани, да је притом та већина изнурена вишедеценијском уметношћу преживљавања – није необично да је управо та „циљна група”, дакле, и физички и духовно гладних људи, она код које ће овакве вести произвести највећи револт.

Тешко је са сигурношћу установити ко стоји иза свих насртаја на Цркву, како због магловитих информација о финансирању медија, тако и због енормне количине полуистинитих, лажних, па и истинитих информација у истом пакету, вешто укомпонованих тако да је сваки покушај да се у њима препознају јасан циљ и наручилац просечном читаоцу/гледаоцу налик на потрагу за правим људима у Потемкиновим селима.

Истина о томе ко плаћа, па самим тим и наручује информацију, знатно би олакшала посао, јер је праћење токова новца често најбољи начин да се открију многе сличне операције. Како год, у просечном конзументу медија природно се рађа

револт због наводне масовном бахатости клера, а код многих долази и до незаинтересованости за оно што се у друштву дешава, чиме се ослобађа простор за додатне манипулације, јер је број оних који промишљају и притом су способни да реагују све мањи.

Ипак, постоје неке назнаке према којима би се могло наслутити ко стоји иза континуираног блаћења Цркве. Премда су многе у домену нагађања, може се указати на то коме је у интересу да срозава њен углед, шта се тиме постиже и ко би од тога имао највише користи. Да би се све боље разумело, требало би размотрити која су то кључна државна питања око којих се сударају супротстављени интереси, али чије решавање не може да се замисли, а да се притом игнорише став СПЦ о њима. Пре свега, то је питање Косова, а након њега, питање европских интеграција, које са собом отвара мноштво других питања од друштвеног значаја, о којима Црква итекако има свој став.

ПРИТИСАК НА САБОР

Јасно је да напади на Српску православну цркву не би били ни приближно делотворни када се, вероватно из истих центара моћи и у истим медијима, истовремено не би одвијао и рад на урушавању ауторитета државних институција: војске, полиције, судства, школства, здравства, а у крајњој линији, и ауторитета породице. Сведоци смо отвореног девалвирања свега онога што једну државу чини стабилном. Ово за последицу има одвајање народа од његових кључних институција, а народ који нема поштовања према својој цркви и држави је као стадо без свог пастира, које је за сваку звер лак плен.

Такође, вештачким пумпањем јавности истовремено се утиче и на институције које се прозивају, и то тако да оне због притиска јавности доносе баш онакве одлуке какве би одговорале интересним групама које притисак и креирају. Конкретно, овог месеца заседа Сабор СПЦ, па није искључено да се медијски насртаји, који су у последње време интензивирани, могу посматрати и у том светлу.

На послетку, иако се може рећи да је највећи број Срба само декларативно православан, још увек се не може занемарити фактор на који је Арчибалд Рајс указао пре скоро 90 година, а то је специфичан однос нашег човека према Богу, који је овде претворен у свемоћног владара, док свештеници за Србе нису пре свега црквени људи, него нека врста узвишених политичара.

Стандард, 8.5.2015.
(Подвукла – Искра)

ДРАГАНА МИЉАНИЋ